

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν εἰς τὴν χώραν ὑπηρετίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΟΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξάμηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικά 60, ἑξάμηνι 35 καὶ τρίμηνι 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἑξάμηνι 2 καὶ τρίμηνι 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδημοσε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριαίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 39ος

Ἀθήναι 19 Μαρτίου 1932

Ἔτος 54ον.—Ἀριθ. 16

ΕΔΙΘ ΝΤΕ ΦΕΡΔΑΚ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἔιχε ἀνάγκη νὰ μείνῃ μιά στιγμή μόνη, νὰ συνέλθῃ. Ἡ ψυχὴ τῆς, ἡ τόσο περήφανη, ἡ τόσο εὐαίσθητη, πονοῦσε φοβερὰ ἀπὸ τὰ λόγια ἐκεῖνα τῆς Μπέλλας. Ἡ μικρὴ ὀρφανὴ αἰσθάνοταν τόσο ἐρημιὰ, τόσο ἀπομόνωση, τόσο ἀπελπισία! Κι' ὅμως ἔπρεπε τώρα νὰ βγῆ ἔξω γελαστή, χαρούμενη. Ἦταν τὸ χρέος τῆς.

Ἡ Βέρα τις περιμένε κάτω. Μπήκαν κι' οἱ δύο στὸ αὐτοκίνητό τῆς, ποὺ τις ἔβγαλε στὰ μαγαζιά.

Μετὰ δύο ὧρες γύρισαν : ἡ Μπέλλα καταχαρούμενη γιὰ τὰ φῶνια ποὺ εἶχε κάνει —ἀδιάφορα ἀν τὸ πορτοφόλι τῆς ἦταν πιά ἀδειανό— κι' ἡ Ἐδιθ φορτωμένη πακέτα, κατακουρασμένη, λαχνασμένη. Ὁρμησαν στὸν ἀνεγκυστήρα. Εἶχαν ἀργοπορήσει μπροστὰ στὶς βιτρίνες τῶν μαγαζιῶν κι' ἔπρεπε τώρα νὰ κάμουν γρήγορα.

Τὸ γεῦμα τελείως ἀψι-σβός.
— Οὐφ! δὲν ἀντέχω πιά! ἔκαμε ἡ Μπέλλα μπαίνοντας στὴν κάμαρά τῆς. Ἐδιθ, χτυπήστε τῆς Μαίρης νάρθη νὰ μὲ ντύσῃ, καὶ τρέξτε ν' ἀλλάξετε φουστάνι καὶ σεῖς!

— Νομίζετε πῶς εἶμαι ἀπαραίτητη κι' ἐγὼ στὸ σαλόνι;

— Βεβαίωτατα! Νομίζετε πῶς θὰ μοῦ εἶναι εὐχάριστο νὰ σερβίρω τὸ

τοῖτ', ἀν δὲν ἔρθετε; Ἐπειτα ἡ θεὰ μου θέλει νὰ παίξετε πιάνο. Τί ἰδέα! Ἐλεοςπάντων πρέπει νὰρθήτε. Ἀλήθεια. Δὲ σὰς θέλω μὲ μαύρα. Τὰ πένθημα δὲν ταιριάζουν στὸ σαλόνι...

« Ἄντι γιὰ τὴ Μπέλλα, τράβηξε κοντὰ τῆς καὶ φίλησε τὴν Ἐδιθ. » (Σελ. 162, στ. α'.)

— Μὰ δὲν ἔχω κανένα φουστάνι ροζ-πάλ! Κι' ἔπειτα δὲν εἶναι οὔτε τρεῖς μῆνες ποὺ ἔχασα...

— Εἶπα: θὰ βάλατε ἄσπρα...

— Μ' ἀφοῦ δὲν ἔχω!

— Θὰ σὰς δανείσω ἕνα δικό μου φουστάνι. Εἰστε, βλέπω, πολὺ τυπική, σὰν τὴ θεὰ μου. Χάλασε τὸν κόσμον τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἔβαλα φουστάνι ἀνεσχτό... Ἀ, νὰ ἡ καμαριέρα... Μαίρη, ψάξε στὴ ντουλάπα μου, νὰ βρῆς τίποτε κατάλλη-

λο γιὰ τὴ δεσποινίδα Ὁμπρό.
Ἡ Ἰδία ἔεπρέμασε ἕνα φέρεμα ἀπὸ ἄσπρα τουάλ, ταλακωμένο, ἔλεινὸ.

— Διαρθώστε το, ὅπως μπορεῖτε μὲ τὴ Μαίρη, εἶπε δίνοντας το μὲ κακία στὴν Ἐδιθ, καὶ στείλετέ μου τὴν Καίτη νὰ μὲ ντύσῃ.

Ἡ καμαριέρα πήρε τὴν Ἐδιθ στὸ

δωμάτιο ὅπου διόρθωναν καὶ σιδερωσαν τὰ ρούχα. Ἦταν καλὴ κι' ἐπιτήδεια. Ἐπειτα τῆς ἄρεσε νὰ κάμῃ, ἀπὸ τὸ περιφρονημένο ἐκεῖνο φουστάνι, μὲ τουαλέττα εὐπρόσωπη.

Ἡ Ἐδιθ παρακολουθοῦσε τὴν ἐπιδιόρθωση μὲ ἀγωνία. Αὐτῆ, ποὺ ντυνόταν πάντα τόσο κομψά, τόσο ἐπιμελημένα, πῶς θὰ φοροῦσε τώρα ἕνα παλιοφούστανο τῆς Μπέλλας; Ἀλλὰ λίγο-λίγο ἠσούχαζε. Ἡ καλὴ καμαριέρα ἔβγαλε κάτι γαρνιτούρες ποὺ

δεν ήταν πια τής μόδας, έγραψε ένα φισού από κεντημένο τούλι, πρόσθεσε μια ζώνη από άσπρο σατέν—που έκρυψε μάλιστα κι' ένα λακέ—φρεσκάρισε τή φούστα και τὸ μπουστάκι, κι' έπειτα χτένισε τὴν Έδιθ θαυμάσια.

Όταν ἡ Μπέλλα, πού καμάρωνε με τὴν καινούργια τῆς μεταξωτὴ τουαλέττα, εἶδε τὴ «θεσποινίδα-συννοδὸ» νὰ βγαίνει τόσο κομψή, τόσο διαφορετική, με τὸ μεταμορφωμένο τῆς φουστάνι, χλωμίσις ἀπὸ ζήλεια. Ἄλλὰ δὲν πρόφτασε νὰ πῆ τίποτα, νὰ κάμῃ καμμιὰ σκηνή: Ἄρχισαν νὰ ρχονται οἱ καλεσμένοι.

Ἡ καρδιά τῆς Έδιθ χτυποῦσε δυνατὰ ὅταν μπῆκε στὸ κατάφυτο σαλόνι, γιατί ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού παρευρισκόταν σὲ ὀδοδοχή. Χώθηκε δειλὰ σὲ μιὰ γωνιά καὶ κρύφτηκε σχεδὸν πίσω ἀπὸ μιὰ πορτιέρα. Ἦταν πολλὰ κορίτσια, φίλες τῆς Μπέλλας, στὸ σαλόνι: ἡ Βέρα Γκαρντεβέλ, ἡ Ἀρλέττα κι' ἡ ἀδελφὴ τῆς Ὀδέττης Σενσβιέρ, ἡ Τιφαίνη Δεπριερρέ, ἡ μελαγχρόνῃ Ἀλιαν Ἀλγκθέρτ—πολὺ συμπαθητικὴ αὐτὴ με τὰ μεγάλα τῆς μαῦρα κι' ἔξυπνα μάτια, με τὸν εὐγενικὸ τῆς ἔερα καὶ τὴν ἀνεπιτήδευτὴ ἀφέλεια.

Ἡ Έδιθ κοίταζε εἰς αὐτὰ τὰ κορίτσια καὶ παρατηροῦσε πὼς ἡ Μπέλλα, μ' ἕλη τὴν πλούσια τουαλέττα τῆς, δὲν ἦταν τόσο κομψή. Τῆς εἶπε κάτι πού δὲν μπορούσε νὰ τὸ προσδιορίσῃ. Ἦταν ἴσως ἡ φυσικὴ ἐκείνη χάρις πού ἔχουν ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ οἱ καλογεννημένοι.

Αὐτὰ συλλογιζόταν ὅταν ἡ λαϊδὴ Σθενσενχάμ, μ' ἕνα νεῦμα, τὴν ἐκάλεσε κοντὰ τῆς, καθὼς καὶ τῆ Μπέλλα— Κορίτσια, τοὺς εἶπε, εἶναι ὥρα νὰ σερβίρετε τὸ τσάι. Μπέλλα, ἔλα νὰ σὲ παρουσιάσω σὲ μιὰ παλιὰ οἰκογενειακὴ μας φίλη...

Ἄλλ' αὐτὴ, πού δὲν κατάλαβε σὲ ποιὰν ἀπὸ τὶς δυὸ μιλοῦσε ἡ λαϊδὴ, ἀντὶ γιὰ τὴ Μπέλλα, τράβηξε κοντὰ τῆς καὶ φίλησε τὴν Έδιθ.

— Τί χαριτωμένο κορίτσακι! εἶπε. Ἐχει ὀλωσδιόλου τὸν οἰκογενειακὸ τόπο τῶν Σθενσενχάμ!.. Μικρούλα μου, ἐγὼ γνώρισα πολὺ τὴ μητέρα σου πρὶν παντρευθῆ.

Ἡ Έδιθ, κατακόκκινη, σαστισμένη δὲν ἤξερε τί νὰ πῆ, ὅταν ἡ Μπέλλα ἔκοψε ἀπὸ τὴς διαχύσεις, φωνάζοντας δυνατὰ μ' ἕνα βιάσιμο γέλιο— Παρτόν, Μυλαϊδὴ! Ἐγὼ εἶμαι ἡ Μπέλλα. Αὐτὴ δὲν εἶναι παρὰ ἡ συνοδός μου.

— Ἄ, τί λάθος πού ἔκαμα! εἶπε ἡ γριά κυρία χαμογελώντας. Μίς, ἐξακολούθησε μιλώντας πάντα στὴν Έδιθ, μὸς κακοφαίνεται πού στενοχωρηθήκατε. ἀλλὰ τί νὰ σὰς πῶ! δὲν εἶδα μπροστὰ μου, γύρισα εὐθὺς πηνήντα χρόνια πίσω, στὴν ἡμέρα πού πρωτογνώρισα τὴ μικρὴ λαϊδὴ Σθενσενχάμ. Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴ γλυκεῖα ἀνάμνηση πού μοῦ φέρατε!

Ἡ Έδιθ χαιρέτησε εὐγενικὰ κι' ἄρχισε νὰ σερβίρῃ τὸ τσάι. Πηγαινοερχόταν ἀνάμεσα στοὺς ὀμίλους, ἀπλὰ κι' ἐπιδέξια προσφέροντας τὰ λεπτὰ φλιτζάνια ἀπὸ πορσελάνα τῶν Σθερών, με τὸ χαριτωμένο, τὸ κάπως δειλὸ χαμογελὸ τῆς. Πόσο καλύτερα ἔκανε τὸ ρόλο τῆς ἀπὸ τὴ Μπέλλα, πού τριγύριζε πίσω τῆς τὴ ζαχαριέρα, με τρόπους αὐτῆ, πού τοὺς εἶχε μελετήσει ἀπὸ πρὶν!

Ἐτοιμαζόταν νὰ γυρίσῃ στὴ θέση τῆς, ὅταν ἡ λαϊδὴ Σθενσενχάμ τὴν φώναξε.

— Ὅ, ἦθελα, τῆς εἶπε, νὰ παίξετε κάτι τι στὸ πιάνο τώρα με τὸ τσάι.

— Τί κομμάτι θὰ σὰς ἔρρεσε, μυλαϊδὴ; ρώτησε ἡ μικρὴ. Αὐτὸ πού σὰς ἔπαιξε ὅταν ἦλθα;

— Ἄ, ὄχι αὐτὸ!.. Αὐτὸ εἶναι γιὰ μὰς!.. Δὲν κάνει στὸ σαλόνι... Παίξετε καλύτερα τὸ «Φθινὸπαρό» σὰς.

Χωρὶς ἄλλα παρακάλια, ἡ Έδιθ κάθησε στὸ πιάνο κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ. Πίσω τῆς στήθηκε ἡ Μπέλλα πού ἄρχισε ξεπίτηδες νὰ μιλᾷ δυνατὰ καὶ νὰ χτυπᾷ τὸ κουτάλι τῆς στὸ φλιτζάνι. Ὁ θόρυθος αὐτὸς νεύριαζε φοβερὰ τὴν Έδιθ, ὅστος ἔπαιξε χωρίς νὰ τὰ χάνῃ. Οἱ νότες τῆς ἔβγαίναν καθαρὲς, ἐκφραστικὲς, ἀκριβέστατες. Κι' ὅταν τελείωσε τὸ κομμάτι, ἔλο τὸ σαλόνι χειρακρότησε.

— Ἐκτακτὸ!

— Θαυμάσιο γιὰ τόσο μικρὸ κορίτσι!

— Τί χρωματισμένο παίξιμο!

— Καὶ με τί αἰσθημα!

— Πραγματικὸς εἶν' ἐκπληκτικὸ, φώναξε δυνατὰ ἡ Μπέλλα, καὶ μάλιστα ὅταν συλλογιζεταὶ κανεὶς, ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ μεγάλωσε σὲ ὄφρανοτροφεῖο!

Ἀμέσως, πηνήντα ζευγάρια μάτια καρφώθηκαν πάνω στὴν Έδιθ.

Ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ παρακαλοῦσε νανοῖσῃ ἡ γῆ, πού λένε, καὶ νὰ τὴν καταπιῆ. Τὸ γλυκὸ τῆς προσωπίακι ἔγινε κατακόκκινο. Νὰ πὼς κατάντησε αὐτὴ, ἡ Έδιθ ντὲ Φερλάκ, ἡ μονακριθὴ, ἡ κληρονόμος: Νὰ τὴν κοιτάζουν με ὀκτο, ἀκούγοντας πὼς ἦταν τρέφιμη ἐνδὲς ἀσόλου! Πὸς νᾶξεραν πὼς καὶ τὸ φουστάνι πού φοροῦσε ἦταν δανεικὸ!

Ἄχ, πόσο σκληρὰ τὴν πλήγωνε ἡ κακὴ Μπέλλα!

Ἐβαλε τὰ δυνατὰ τῆς γιὰ νὰ συγκρατηθῆ, καὶ με φαινομενικὴ, ἠρωϊκὴ ἡρεμία, γύρισε νὰ καθίσῃ ἀνάμεσα στὴ Βέρα καὶ στὴ Ἀλιαν. Τὰ καλὰ αὐτὰ κορίτσια τῆς χαμογέλασαν κι' ἄρχισαν νὰ τῆς μιλοῦν με συμπάθεια.

Ἡ ὥρα ἔντεκα, τὸ τσάι τελείωσε. Μ' ἕνα νεῦμα τῆς λαϊδῆς, ἡ Έδιθ ἄρχισε νὰ μαζεύῃ τὰ φλιτζάνια. Μὰ τὴ στενοχωροῦσε πολὺ τὸ δὲν βλέμμα τῆς Μπέλλας πού τὸ αἰσθανόταν καρφωμένον ἐπάνω τῆς. Μιὰ στιγμὴ πού περνοῦσε ἀπὸ κοντὰ τῆς, τὰράχθηκε τόσο, ὥστε ἀναποδογύρισε ἕνα μισογεμάτο φλιτζάνι πάνω στὸ καινούργιο τῆς φέρεμα.

— Ἀπρόσεχτη! ἔκαμα ἡ Μπέλλα. Καὶ πρόσθεσε δυνατὰ, με θυμὸ— Ἐίμαι βέβαιη πὼς τὸ κάμῃς ξεπίτηδες γιὰ νὰ μοῦ λερῶσῃ τὸ φουστάνι μου καὶ νὰ τῆς τὸ δώσω. Νά, κι' αὐτὸ πού φορεῖ, δικό μου εἶναι. Μ' ἔφαγε νὰ τῆς τὸ δώσω! Αὐτὰ κάνει!

Δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια τῆς Έδιθ. Μὲ υπεράνθρωπὴ προσπάθεια δὲν τᾶφησε νὰ τρέξουν. Κι' εἶπε με φωνὴ πού ἔτρεψε χωρὶς νὰ θέλῃ— Μπέλλα, ξέρετε πολὺ καλὰ πὼς κάθε ἄλλο θᾶθελα παρὰ νὰ φορέσω τὸ φουστάνι σὰς. Ἐπειτα, τί θὰ τὴν ἔκανα τὴ μεταξωτὴ τουαλέττα σὰς, ἀφοῦ ἔχω τόσο μεγάλο πένθος;

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ—οἱ καλεσμένοι εἶχαν συγκινηθῆ— βγήκε ἀπ' τὸ σαλόνι. Γενναῖα μπροστὰ στὸν κόσμο, κρατήθηκε ὅσο μπόρεσε. Ἄλλ' ἅμα βρέθηκε μόνῃ στὴν κάμαρά τῆς, ἔπεσε σὲ μιὰ παλυθρόνα κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ με λυγμούς.

Δὲ μπορούσε πια τὸ παιδικὸ τῆς θάρρος εἶχε ἔξαντληθῆ. Ὅχι, ὄχι, δὲν θὰ καθόταν πια σ' αὐτὸ τὸ σπιτι, θὰ γύριζε πίσω στὸ Λυών. Ἀδύνατο νὰ ὑποφέρῃ αὐτὴ τὴ ζωὴ θὰ τρελαινόταν.

«Ὅ, φύγω! ἔλεγε καὶ ξανάλεγε θὰ φύγω!»

Κι' ἔδλεπε μπροστὰ τῆς τὸ ἀγαπημένο ἐκεῖνο, τὸ φτωχὸ μοναστήρι τῆς Λυών, τὸ ἀσπλο πού θὰ τὴν περιμάζευε πάνω γιὰτὶ δὲν εἶχε στὸν κόσμον κανένα ἔδλεπε τὴν Ἠγουμένη, τὴς Ἀδελφές, πού τόσες θυσίες εἶχαν κάνει γι' αὐτὴν. Ὅ, πῆγαινε πάλι νὰ τὴς ἐπιδαρῶνῃ; Νὰ στεροδονται αὐτές, γιὰ νὰ τὴν τρέφουν; Δὲν ἦταν σωστὸ... Ἐίτρεπε νὰ κάμῃ ὑπομονή...

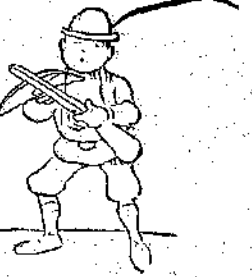
Κλαίγοντας ἀκόμα, ἀλλὰ πιά ἡσυχῇ, ψιθύρισε—

«—Θέ μου, δίνε μου δύναμη νὰ ὑποφέρω τοὺς τρόπους τῆς Μπέλλας!»

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ ΧΑΡΡΥ ΚΟΜΠΛΕΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'.

Καὶ πρόσθεσε δυνατὰ, σταθερὰ: «Ὅ, μείνω!»

Ἐπειτα ἔβγαλε τὸ ἄσπρο φουστάνι καὶ φόρεσε τὰ νυχτικὰ τῆς. Μόλις εἶχε πέσει στὸ κρεβάτι τῆς, δὲν χτύπησε ἑλαφρὰ ἡ πόρτα καὶ μπῆκε στὴν κάμαρά τῆς ἡ λαϊδὴ Σθενσενχάμ.

Φοροῦσε ἀκόμα τὴ βραδινὴ τῆς τουαλέττα, ἀλλὰ κρατοῦσε σ' ἕνα δίσκο ἕνα φλιτζάνι πού ἄχνιζε. Τᾶφησε στὸ κομμοδίνο κι' ἔκυψε πάνω στὴν Έδιθ.

— Πὼς εἶσαι, μικρούλα μου; τῆς εἶπε, χαϊδεύοντας με τὸ ἄσπρο τῆς χέρι τὸ ζεστὸ μέτωπο τοῦ κοριτσαίου. Φάνηκες γενναία... εἶδα ἕλη τὴ σκηνὴ ἀπὸ μιὰ ἄκρη τοῦ σαλονιοῦ... Κι' ἐξακολούθησε:— Ἄφησε με νὰ σὲ περιποιηθῶ μὲ μὴ μου... Ἐαὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ πολὺ. (Ἄκολουθεῖ)

ΒΑΣΟΥΛΑ Κ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΚΛΟΥΒΙ

Στὸ χρυσὸ μου τὸ κλουβάκι εἶχα μέσα ἕνα πουλάκι.

Ἦταν μιὰ καρδερνοῦλα ὀμορφὴ καὶ ζωηρούλα.

Κελαϊδοῦσε, κελαϊδοῦσε, τὸ πρωτὸ, καὶ με ξυπνοῦσε.

Κελαϊδοῦσε, κελαϊδοῦσε, καὶ τὴν τάξιζα πού κεινοῦσε.

Κελαϊδοῦσε, κελαϊδοῦσε, συντροφεῖα σὲ νὰ ζητοῦσε.

Παίρνω ἐγὼ τὸ κέντημά μου, παίρνω καὶ τὸ μάθημά μου,

μελετῶ, κεντῶ σιμὰ του, στὸ κλουβάκι του ἀπὸ κάτου,

κι' αὐτὸ χαίρεται, πηδᾷ καὶ τρελλὰ μὸς κελαϊδᾷ.

Ὁ καιρὸς περνᾷ, μὰ ἐκείνη νὰ τὸ νοιώσω δὲ μ' ἀφίνει.

Ἐμμερῶναι μὲν ἀγούλα καὶ βουβὴ ἡ καρδερνοῦλα.

Στὸ παράθυρο σημάων, στὸ κλουβὶ τὸ βλέμμα ὑψώνω.

«— Καλημέρα! Δὲ μιλάς; Ἄχ! Γιατὶ δὲν κελαϊδᾷς;»

Τὰ ματάκια τῆς, σβυσμένα, με κοιτᾶζονε θλιμμένα.

Στὸ κιατέλο, στὸ κλουβὶ τῆς, μὲνε ἀνέγγιχτη ἡ θροσφὴ τῆς.

Παίρνω ἐγὼ τὸ μάθημά μου, παίρνω καὶ τὸ κέντημά μου,

μελετῶ, κεντῶ σιμὰ του, στὸ κλουβάκι του ἀπὸ κάτου,

Μ' αὐτὸ δὲ σαλεύει πιά κλειτὰ τὰ μάτια, ξεψυχᾷ.

Τώρα, τὸ χρυσὸ κλουβάκι μοιάζει μ' ἀδειανὸ σπιτάκι.

Κι' ἦρθε ἡ σειρά τοῦ Καροτῆ νὰ κάμῃ τὸ νοῦμερό του καὶ τὴ χάλαστρα του.

Γνωρίζετε τὴν ἱστορία τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου; Πρέπει νὰ σὰς τὴν πῶ με δυὸ λόγια. Ὁ Γουλιέλμος Τέλλος ἦταν ἕνας ἠρώας Ἐλβετός, πού πολέμησε γενναῖα, τὸν παλιὸ καιρὸ, γιὰ νὰ ἐλευθερωθῆ ἡ πατρίδα του ἀπὸ τὴν τυραννία τῶν Αὐστριακῶν. Μιὰ μέρα, ἀρνήθηκε νὰ προσκυνήσῃ τὴν αὐστριακὴ σημαία, πού ὁ τύραννος τὴν εἶχε στήσῃ σὲ μιὰ πλατεῖα κι' ἀνάγκασε τοὺς Ἐλβετοὺς πού περνοῦσαν, νὰ τὴν προσκυνοῦν. Ὁ τύραννος τὸν ἔπιασε καί, γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, σοφίστηκε τὸ ἔξῃς:

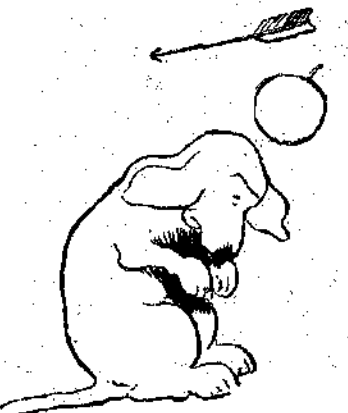
Ἦξερε πὼς ὁ Γουλιέλμος ἦταν τόσο ἐπιτήδειος τοξότης, πού με τὴ σάιτα του μπορούσε, πού λένε, νὰ περάσῃ δαχτυλίδι. Ἦξερε ἀκόμα πὼς εἶχε κι' ἕνα μοναχογιό, τὸ μικρὸ Σέμμυ, πού τὸν ἐλάστροσε. Τὸν πρόσταξε λοιπὸν νὰ περάσῃ με τὴ σάιτα του ἕνα μῆλο, πού τὸ ἔστησε πάνω στὸ κεφάλι τοῦ γιοῦ του. Φαντασθῆτε τώρα τὴν ἀγωνία τοῦ δύστυχου πατέρα!

Ἄν ἐλάθειε τὸ σημάδι; Ἄν ἡ σάιτα του ἔφαρτε λίγο πὸ κάτου καὶ τροπούσε τὸ παιδί; Ἄν τὸ σκότωνε με τὰ ἴδια του τὰ χεῖρα; Ἄλλὰ ὄχι! Ἀπὸ τὴ σκληρὴ αὐτὴ δοκιμασία, ὁ Γουλιέλμος Τέλλος βγήκε νικητής: Ἡ σάιτα του βρήκε τὸ μῆλο κι' ὁ Σέμμυ ἔμεινε ἀπειραχτός.

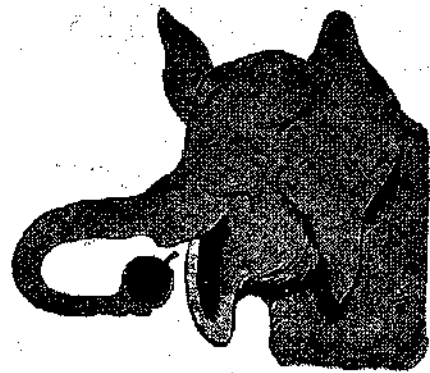
Αὐτὴ τὴ δραματικὴ σκηνὴ ἐπρόκειτο νὰ παίξουν στὸ στίβο ὁ Τιμολιὸς κι' ὁ Κοροτῆς. Ὁ Τιμολιὸς ἔκανε τὸν Γουλιέλμο Τέλλο με τὸ φτερωτό του καπέλλο καὶ με τὸ δοξάρι του. Ὁ Καροτῆς ἔκανε τὸ μικρὸ Σέμμυ. Ὁ Κομπλεν, ὁ τύραννος, τὸν ἔβαλε νὰ σταθῆ σ' ἕνα μέρος ἀκίνητος κι' ἔστησε στὸ κεφάλι του ἕνα μῆλο.

Ἐμπρός, Γουλιέλμο Τέλλε! φώναξε στὸν Τιμολιό. Ρίξε! Καὶ δὲς τὸ χεῖρα σου ἂν δὲν βρῆς με τὴ σάιτα σου τὸ μῆλο!.. Ὅ, σκοτώσῃς τὸ Σέμμυ σου, τὸ παιδί σου!..

Ὁ Τιμολιὸς-Γουλιέλμος κάνει τὸ σταυρὸ του, τεντώνει τὸ δοξάρι του, σημαδεύει καλὰ τὸ μῆλο κι' ἐτοιμάζεται νὰ ρίξῃ τὴ σάιτα.

Κ. Π. ΔΕΥΚ.

‘Αλλά έκεινη τή στιγμή, ὁ Καροτής-Σέμμυ, γιά νά χαλάσῃ ὁ καισρογόης τὸ παιχνίδι, ἔκαμε τάχα πῶς τοῦ ἦρθε νὰ φταρνιστῇ. Κουνήθηκε, ἔσκυψε, τὸ μῆλο ἔπεσε χάμω. Κι’ ἡ σαῖτα, ποῦ εἶχε ξεκινήσει, πέρασε πάνω ἀπ’ τὸ κεφάλι τοῦ σκύλου καὶ χόθηκε... στὸ μῆρι τοῦ Παξι-Μαῖδδν, τοῦ καλιότσου, ποῦ ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ ἀπ’ τὸν πόνο καὶ νὰ κἀνῃ—χωρίς νὰ θέλῃ βέβαια—τὶς πὶδ ἀστεῖες γκριμάτσες.

‘Ο κόσμος τᾶχασε. ‘Ετσι ἦταν ἡ σκηνὴ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου; ‘Αλλοὶ γελοῦσαν, ἄλλοὶ σφύριζαν. ‘Αλλά ὁ Καροτής δὲν τᾶχασε: ‘Ετρεξε, σήκωσε τὸ μῆλο καὶ τὸ πῆγε ἴσα στὸ φῖλο τοῦ ‘Αχαμνούλη, ποῦ τὴκανε μιὰ χαψιά. ‘Ετσι χάλασε κι’ αὐτὸ τὸ παιχνίδι.

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

‘Η χαρὰ μου γιά τὰ ψόνια κόπηκε καθὼς ἀντίκρουσα στὴν πόρτα τοῦ μαγαζιῶ τοῦ μητέρας τῆς πεθαμένης. Εὐχθήθηκα νὰ βρισκόμουν μακριά, πολὺ μακριά, κι’ ἐνοιῶσα τύψεις γιὰτὶ ἐξοῦσα ἐγὼ, ἐνῶ ἡ ἀγαπημένη τῆς εἶχε φύγει γιά τὸ ἀγύριστο ταξίδι. Μὰ κείνης ἡ ταραχὴ εἶχε φθάσει σὲ βαθμὸ ἀπίστευτο. Χλώμιασε, ἀναταράχθηκε καὶ μὲ μιὰς τὰ δάκρυα—δάκρυα καυτερά, φλογισμένα—τῆς ἐθόλωσαν τὰ μάτια. Αὐθόρμητα τὴν ἀγκάλιασα καὶ τῆς ἐπίλησα τὸ χέρι. ‘Ενοιῶσα τὰ λόγια ποῦ τὴ χεῖλια μου δὲν ἐπρόφεραν καὶ ἠσούχασε. Τὴν ἐδοῦθησα στὰ ψόνια.

Πόσο εἶχε ἀλλάξει! ‘Εσκυβε τόσο πολὺ γιά νὰ διαβάσει τοὺς ἀριθμούς. Τὰ δάκρυα τῆς εἶχαν βλώσει τὸ φῶς τῶν ματιῶν, τὸ καθάρια... Βρήκαμε. ‘Ετοιμάστηκα γιά τὸ σπίτι. ‘Η βουβὴ ἔκστασι τῶν βλεμμάτων τῆς ἀλλάξε τὴ γνώμη μου. ‘Αμύλητῃ τὴν ἀκολούθησα κι’ ἀνέβαινα μὲ τὴν ψυχὴ βαρειά τὸ δρόμο ποῦ ἀμέτρητες φορές εἶχα ξανακεθεῖ γεμάτη χαρὰ κι’ εὐθυμία.

Σταματήσαμε στὴ μεγάλη πόρτα. ‘Ετοιμάστηκα νὰ κτυπήσω, μὰ θυμήθηκα... Δὲ θὰ σκόψει ποτὲ πιά ἀπὸ τὸ μπαλκόνι νὰ ρωτήσῃ ποῖς εἶναι. ‘Η ἐπιφώνηση τῆς ἐκπληξῆς καὶ τῆς χαρᾶς δὲ θὰ ξανακουστῇ καὶ δὲ θ’ ἀντηχήσουν ποτὲ πιά τὰ βήματά τῆς τρελλὰ κι’ ἀνυπόμονα στὴν πλατεῖα σκάλα... ‘Η μαμμά τῆς ξεκλειδώνει κι’ ἀνοίγει. Μέσο ἀπὸ τίς κόγχες τους, ἡ ‘Αθηνά μὲ τὸ κράνος κι’ ὁ ‘Αρης μὲ τὴν ἀσπίδα του μὲ κοιτάζουν περίεργα. Ναι, ξαναἤρθα. Μὴ ρωτᾶτε μὲ τί καρδιά! Μὴν κοιτάζετε σεις οἱ ἀκλόνητοι καὶ ἀ-

λόγιστοι τὰ τρεμάμενα βήματά μου. ‘Ενα δράμα φριχτὸ κἀνει τὰ γόνατά μου νὰ λυγίζουν. ‘Η ἀγαπημένη κυρία, ἴδια Μοῖρα τῆς ἐποχῆς σας ποῦ δὲν ἄφησε παρὰ ἄθυμους, μ’ ὀδηγεῖ. Μὲ τραβᾷ τὸ σαλόνι.

—‘Οχι! ὄχι! Μὴ ἐκεῖ.
—Ὅυτε γὼ ξαναμπήκα... Μὰ ἔλεγα... μαζὶ σου...

‘Η φωνὴ τῆς εἶναι ραγισμένη. Γιά μᾶς ποῦ τὴ λατρεύσαμε, στὸ δωμάτιο αὐτὸ, εἶναι τρομερὸ. ‘Ολα μπερδεύονται στὸ νοῦ μας, τὸν κἀνουν νὰ σαλεύῃ: ‘Ενα φέρετρο, καύκλα κερένια ντυμένη στὰ κάτασπρα, κεριά, λιβάνια—τί ἄλλο; Κι’ ἔγινε τ’ ἀπίστευτο, ὁ χωρισμὸς ὁ αἰώνιος. ‘Ας κλαίγαμε, ἄς βογγούσαμε, κι’ ἄς κυλισθήκαμε στὸ πάτωμα δίχως πνοή. ‘Η πνοὴ ξαναἦρθε μὰ ἐκείνη εἶχε φύγει γιά πάντα.

Καθήγαμε στὴν τραπέζαρία. ‘Εδῶ, στὸ διάστημα τῆς λιγόμενης ἀρρώστιας τῆς, εἶχε διατάξει νὰ μεταφέρουν τὸ κρεβάτι. Κι’ ἐρχόμαστε συχνά. Γιά ὅλα μιλούσαμε καὶ γελοῦσαμε. Μιὰ λέξη μονάχα εἶχαμε καταργήσει. Τοῦ πυρετοῦ, ποῦ γιά μᾶς ἦταν ὁ φοβερὸς ἀόρατος ἐχθρὸς, ποῦ τῆς ρουφοῦσε τὴ δύναμη. Στοιζίσαμε τὸ δωμάτιο μ’ ἄσπρα τριαντάφυλλα καὶ μὲ βιόλες. Κουβεντιάσαμε πάντα εὐθυμα καὶ δὲ νοιώσαμε τὸν ἀόρατο ἐχθρὸ, ποῦ θὰ μᾶς ἔπερνε τόσο γρήγορα ὅτι λατρεύσαμε.

Μὰ τώρα, ὅλα αὐτὰ εἶναι τόσο μακριὰ μὰ καὶ τόσο σιμά. Κουβεντιάζουμε γι’ ἀδιάφορα πράγματα. Μὰ ὁ ἴσκιος τῆς, ἀθώρητος, πλανιέται ἀνάμεσά μας καὶ δὲν ἀναφέρουμε τὸνομά τῆς. Μιλᾶμε μονάχα γιά τὰ πελώρια λευκά τριαντάφυλλα ποῦ ἀπλώνονται στὴν κληματαριά, γιά τοὺς ὄραλους τόπους ποῦ γνώρισα στὸ περασμένο ταξίδι. Μὰ μέσα στὴ σκέψη μας πλανιόονται μονάχα τὰ ὑπέροχα

δειλινὰ ποῦ περάσαμε τὰ καλοκαίρια ποῦ κύλησαν, κι’ ἡ μορφή τῆς ἢ ἀξέχαστη, καὶ τὰ ὑπέροχα μάτια τῆς ποῦ κλειναν μέσα τους τὸ σκοτάδι τοῦ θανάτου...

Οἱ κουβέντες ξεψύχησαν μαζὶ μὲ τίς ὑστερες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Μέσο κι’ ἐξῶ ἀπλωνόταν ἡ νύχτα... Κι’ ἦταν ὑγρά τὰ μάτια μας.

ΕΛΕΝΗ ΡΕΙΣ-ΖΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΒΑΛΙ

Η ΠΑΣΧΑΛΙΑ

Στὴν πασχαλιὰ γινόταν φασαρία τρομερή. Μ’ ἔλο ποῦ δὲν φουσοῦσε διόλου, τὰ κλαδιά σείονταν δυνατὰ καὶ τὰ φύλλα ἔτρεμαν τόσο, ποῦ σοῦ ἐρχόταν ζάλη γιά τὰ βλεπτή.

‘Ο ἀπίνος εἶχε θρονιάσει ὅπως πάντα ἐπάνω σ’ ἓνα κλαρί γιά νὰ πάρῃ τὸ μέσημεριανό του ὕπνο. Μὰ τὸ κλαρί κουνιόταν τόσο δυνατὰ, ποῦ δὲν τὸν ἄφηγε νὰ κλείσῃ μάτι. Κατατρομαγμένος πέταξε στὸ ἀντικρινὸ δέντρο καὶ ρώτησε τὴ γυναῖκα του τί εἶχε πάθει, γιά ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἢ πασχαλιὰ. Μὰ ἐκείνη κλωσοῦσε τ’ ἀυγὰ τῆς καὶ δὲν εἶχε καιρὸ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Τότε ρώτησε ὁ ὀπίνος τὸ γείτονα τὸν τρυποφράχτη, κι’ ἐκείνος, ξύνοντας τὸ κεφαλάκι του ἀπάντησε συλλογισμένος:

—Τὴ γλώσσα τῶν φυτῶν δὲν τὴν καταλαβαίνω, μὰ μοῦ φαίνεται πῶς κἀτι δὲν θὰ εἶναι ἐντάξει στὴν πασχαλιὰ. Αὐτὸ τὸ παρατήρησα καὶ τὸ πρῶτ’ ὅταν καθόμουν καὶ κελαιδοῦσα.

Μ’ αὐτὰ τὰ λόγια ἦρθε καὶ κάθησε δίπλα στὸ σπίνιο, κι’ οἱ δυὸ τους τώρα κοίταζαν μαζὶ τὸ θάμνο.

‘Ο τρυποφράχτης εἶχε δίκιο. Στ’ ἀλήθεια, κἀτι δὲν ἦταν ἐντάξει στὴν πασχαλιὰ. ‘Η ρίζα ἦταν σὶς κακὲς τῆς σήμερα.

—Πρέπει νὰ μένω ἐδῶ χωμμένη καὶ νὰ δουλεύω γιά ὀλόκληρῃ τὴν οἰκογένεια, μουρμούριζε. ‘Εγὼ κἀνω ἔλη τὴ δουλειά. Πρέπει νὰ βρῶσκω τροφή γιά τὰ λουλούδια, γιά τὰ φύλλα, κι’ ἀκόμη πρέπει νὰ τὰ κρατῶ στερεὰ στὴ γῆ, γιὰτὶ ἄλλιως θὰ τὰ εἶχε σηκώσει ὅλα ὁ ἀνεμος. Ποῖς νοιάζεται ἔμεις γιά ἓνα πιστὸν ὑπηρότη σάν καὶ μένα; Σκέφτηκε προτὲ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀφεντάδες, ἐκεῖ ἀπάνω, πῶς θὰ εἶχα κι’ ἐγὼ ἀνάγκη νὰ ξεσκᾶσω λιγάκι; ‘Ακούω νὰ μιλῶν γιά τὴν ἀνοιξὴ καὶ τὴν λιανιάδα καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα ἀγνωστα γιά μένα. Δὲν ξέρω κἀν τί κάνει νὰ πῆ ἡλιος καὶ ἀνοιξὴ. Ξέρω μονάχα, πῶς τὴν ἀνοιξὴ τρᾶνε ὅλοι σὰ νὰ εἶχαν χάσει τὸ μυαλό τους. Τὸ χειμῶνα δὲν τὰ περνᾶω καὶ τόσο ἀσχημα. Τότε μπο-

ρεὶ κανεὶς νὰ τὰ βγάλῃ πέρα εὐκόλα, κι’ ἐδῶ κἀτω εἶναι ζεστὰ καὶ βολικά. Μόλις ἔμωσ πάρε νὰ ζεσταίνῃ λίγο ὁ καιρὸς, ἡ ζωὴ μου γίνεται ἀνυπόφορη.

—Κρατήσου στερεὰ στὴ γῆ, γρη῏α ρίζα, φώναξαν τὰ κλαδιά. Φουσαεὶ δυνατὰ, θὰ βρέξῃ.

—Φέρε μας περισσότερὸ φαί, γρη῏α ρίζα, φειθρίζαν τὰ φύλλα. ‘Η οἰκογένεια δὲν ἔφτασε ἀκόμη στὴν ἀνάπτυξή τῆς.

Καὶ τὰ λουλούδια ἀργοκουνιόταν πέρα δῶθε καὶ καμάρωναν ἀμίλητα τὴν ὀμορφιά τους.

**

—‘Αχ, δὲν τόλεγα ἐγὼ! μουρμούριζε ἡ ρίζα. ‘Εγὼ τὰ ἔχω ὅλα φορτωθεῖ ἀπάνω μου. Μ’ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα πρέπει νὰ πάρῃ ἓνα τέλος! Θέλω νὰ βγῶ κι’ ἐγὼ ἐξῶ, νὰ μὲ ξεπλύνῃ ἡ βροχὴ, νὰ μὲ ζεσταίνῃ ὁ ἡλιος, γιά νὰ ἴδῃ ὁ κόσμος πῶς ἀξίζω ὅσο καὶ οἱ ἄλλοι. ‘Ε, σεις φωροφανατμαμένα κλαδιά, ποῦ δὲν κἀνετε οὔτε μιὰς πεντάρας δουλειά. Δὲν ἔχω πιά ἔρεξη νὰ δουλεύω γιά τέτοιους χαραμοφάγηδες σάν καὶ σὰς. Θέλω κι’ ἐγὼ νὰ βγῶ ἐξῶ στὸν ἀνοιχτὸν ἀέρα. Κρατηθῆτε γερὰ, γιὰτὶ νὰ, ἐτοιμάζομαι κιόλας νὰ βγῶ.

—Χαρμωφάγηδες; φώναξαν τὰ κλαδιά. ‘Οσο κῶθει τὸ μυαλό σου τόσο λές, ἀνόητη ρίζα. Κι’ ἔμεις δουλεύουμε τὸ ἴδιο, ὅπως καὶ σὺ, ἀν ὄχι περισσότερὸ.

—‘Εσεῖς; εἶπε ἡ ρίζα. Καὶ τί δουλειὰ κἀνετε, ἀν ἐπιτρέπεται, παρακαλῶ, νὰ μάθω;

—‘Ηγλώνομε καὶ ἀπλωνόμαστε στὸν ἀέρα γιά νὰ βγάλωμε τὰ φύλλα στὸν ἡλιο. Πρέπει νὰ τεντωνόμαστε ὅσο μπορούμε περισσότερὸ, γιά νὰ φωτίσῃ ὁ ἡλιος ἀπ’ ὅλες τίς μεριές. ‘Αν μπορούσες νὰ μᾶς δῆς, θάβλεπες πῶς πολλὰ ἀπὸ μᾶς ἔχουν στραθώσει ὀλότελα ἀπ’ τὴν μεγάλη τους προσπάθεια. Τὰ φύλλα, μάλιστα εἰ κείνα μπορεῖς νὰ τὰ πῆς χαραμοφάγηδες, μὲ τὸ δίκιο σου, μιὰ καὶ θέλεις σῶναι καὶ καλὰ νὰ ξεσπάσῃς σήμερα τὰ νεῦρα σου σὲ κάποιον.

‘Η ρίζα σκέφτηκε λίγη ὥρα αὐτὰ τὰ λόγια καὶ τὰ βρήκε πολὺ γνωστικά. Καὶ τότε ἄρχισε νὰ μαλῶνῃ καὶ νὰ βρίζῃ τὰ φύλλα.

—Ὡς πότε θὰ εἶμαι δούλος σας; τοὺς φώναξε. Τὴν πρώτη τοῦ μηνὸς θὰ παραιτηθῶ ἀπὸ τὴ θέση μου καὶ τότε θὰ ἴδῃτε. Τότε θὰ χρειασθῇ νὰ δουλέψετε μονάχοι σας γιά νὰ βγάλετε τὸ ψωμί σας; παλιοτεμπέληδες.

Μαζὶ μὲ τὴ ρίζα, ἔβριζαν τὰ φύλλα καὶ τὰ κλαδιά:

—‘Η ρίζα ἔχει δίκιο; φώναζαν. Πρέπει καὶ σεις νὰ κἀνετε κἀτι, δὲν ἔχομε πιά διαθέση νὰ σὰς βασταῖμε.

Καὶ γιά νὰ δώσουν μεγαλύτερη σημασία στὰ λόγια τους, ἄρχισαν νὰ τρίζουν καὶ νὰ σειοῦνται δυνατὰ ἦταν κἀτι φοβερό!

—Δὲν σωπαίνεις καλύτερα, γρη῏α ρίζα, μουρμούρισαν τὰ φύλλα. Καὶ σεις μακριά, μὴ μᾶς κἀνετε καὶ τόσο τὸ σπουδαῖο. Καὶ μὴ φωνάζετε τόσο δυνατὰ, γιὰτὶ ἀν σὰς ἀκούσῃ κανεὶς, θὰ γίνετε περιγελο μὲ τίς κουταμάρες ποῦ κἀθεστε καὶ λέτε. Μπᾶς καὶ νομίζετε πῶς κι’ ἔμεις δὲν ἔχομε τὴ δουλειά μας;

—Γιὰ ν’ ἀκούσωμε, εἶπαν τὰ κλαδιά καὶ τεντώθηκαν ὅσο καλύτερα μπορούσαν.

—Γιὰ νὰκούσωμε, εἶπε κι’ ἡ ρίζα. Δὲν τὸ ξέρετε λοιπὸν πῶς ἔμεις εἶμαστε ἐκεῖνοι ποῦ ἐτοιμάζομε τὸ φαγητό; Νομίζετε πῶς εἶναι δυνατό νὰ φαγηθῇ ὅμο, ὅπως τὸ παίρνουν οἱ ρίζες ἀπ’ τὴ γῆ καὶ ὅπως μᾶς τὸ στέλνουν μὲ τὰ κλαριά; ‘Οχι, πρῶτα πρέπει ἡ τροφὴ νὰρθῇ σὲ μᾶς καὶ τότε ἔμεις ἀνάδοιμοι στὴ στιγμή τοὺς φούρνους καὶ τοὺς καίμε μὲ τοῦ ἡλίου τίς ἀκτίνες ὅπου νὰ ψηθῇ τὸ φαγί. Λοιπὸν, δὲ δουλεύομε κι’ ἔμεις;

—Βέ... δαι... εἶπαν τὰ κλαριά. Κἀτι κἀνετε καὶ σεις.

Κι’ ὕστερα ἐξήγησαν τὸ πρᾶγμα στὶς ρίζες ποῦ εἶχαν ἐνοήσει καὶ πολλὰ πράγματα ἀπ’ αὐτὰ ποῦ εἶχαν πεῖ τὰ φύλλα. Κι’ ἡ ρίζα συμφώνησε κι’ αὐτὴ πῶς τὰ φύλλα δὲν εἶχαν καὶ τόσο ἀδίκιο.

Σὲ λίγη ὥρα μουρμούρισαν τὰ φύλλα πάλι:

—Μιὰ καὶ καλὰ καὶ σῶναι θέλετε νὰ τὰ βάζετε μὲ κἀποιον, γιὰτὶ δὲν τὰ βάζετε μὲ τὰ λουλούδια; Εἶναι καλύτερα ντυμένα ἀπ’ ὅλους μας, εἶναι φανταχτερὰ καὶ παρδαλὰ καὶ χαίρονται τὸν περισσότερὸ ἡλιο. Καὶ τί δουλειὰ κἀνουν; Μήπως καὶ τὴν ξέρετε σεις; Γιὰτὶ ἔμεις δὲν τὴν ξέρουμε.

—‘Αλήθεια! φώναξαν τὰ κλαδιά. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀληθινοὶ ἀρχιτεμπέληδες.

Κι’ ἡ ρίζα μούγκρισε:

—Πολὺ σωστά! Αὐτὸ δὲν μπορεῖ πιά νὰ κρατήσῃ ἔτσι. Μιλῆστε λοιπὸν, τεμπέλικα λουλούδια, ποῦ δὲν εἶσατε παρὰ γιά νὰ στολίζετε μόνάχα καὶ νὰ καμαρώνετε. Πέστε μας ποῖα εἶναι ἡ δουλειά σας; Γιά ποῖο λόγο πρέπει ἔμεις νὰ παιδεύομαστε γιά χάρη σας;

Μὰ τὰ λουλούδια σάλευαν ἀπαλὰ καὶ σκόρπιζαν τὴν εὐωδία τους γύρω

στὸν ἀέρα. Τρεῖς φορές ἀναγκάστηκαν νὰ τὰ ρωτήσουν οἱ ἄλλοι ὡς ποῦ νὰ λάβουν ἀπάντηση. Τότε ἄρχισαν τὰ λουλούδια νὰ τραγουδοῦν:

«‘Η αἶρα μᾶς λικνίσει στὴν ἀπαλή τῆς ἀγκαλιά...»

—Χρ! Σὰς πιστεύομε, εἶπαν τὰ φύλλα. Κι’ αὐτὸ τὸ λέτε σεις δουλειά; Μὰ τὰ λουλούδια ἐξακολουθοῦσαν τὸ τραγοῦδι τους:

«‘Η αἶρα μᾶς λικνίσει στὴν ἀπαλή τῆς ἀγκαλιά, ὁ ἡλιος μᾶς θαλάσει, κι’ ἀνεπνεύμαστε γλυκὰ πῶς γύρω μας φυτρώνουν μικροῦλες πασχαλιές, τὴν ἀνοιξὴ μωρώνουν μὲ τίς γλυκιές τους εὐωδίες.»

—Κουταμάρες! θρόϊσαν τὰ φύλλα.
—Κουταμάρες! φώναξαν τὰ κλαριά.

—Κουταμάρες! μούγκρισε κι’ ἡ ρίζα, μόλις τῆς ἐξήγησαν τὰ λόγια τῶν λουλουδιῶν.

‘Ολοι ἦταν σύμφωνοι πῶς ἦταν ντροπὴ, ἦταν αἰσχος νὰ δουλεύουν γιά τὰ τεμπέλικα λουλούδια. Κι’ ἀπ’ τὸ θυμὸ τους ἄρχισαν νὰ βουζοῦν, νὰ θροῖζουν, νὰ τρίζουν καὶ νὰ φωνάζουν τόσο δυνατὰ, ποῦ ἐγινε ἓνας θόρυθος φοβερὸς καὶ τρομερὸς.

Τὰ λουλούδια ἔμωσ γελοῦσαν μὲ τὴν ταραχὴ τους κι’ ἐξακολουθοῦσαν νὰ τραγουδοῦν:

«‘Η αἶρα μᾶς λικνίσει στὴν ἀπαλή τῆς ἀγκαλιά...»

**

Τὸ καλοκαίρι πέρασε κι’ ἦρθε τὸ φθινόπωρο. Τὰ φρέσκα πράσινα κλαριά φόρεσαν τὰ χειμωνιάτικα τους. Τὰ φύλλα ὅμως δὲν εἶχαν χειμωνιάτικο φουστάνι. Κι’ αὐτὸ τὸ πῆραν τόσο κατὰκαρδα, ποῦ ἀπὸ τὴ λήπη τους ἔχυσαν τὴ χρυσή, κι’ ὕστερα πέθαναν. ‘Ενα-ἓνα πέσανε στὸ χῶμα καὶ στὸ τέλος ἓνας ὀλόκληρος σωρὸς ἀπὸ μαρμαμένα φύλλα σκέπασε τὴ γριὰ γκριναῖρα ρίζα.

Τὰ λουλούδια ἦταν καιρὸς ποῦ δὲν ὑπῆρχαν πιά. Στὴ θέση τους βρισκόνταν τῶρα κἀτι περίεργα μικρὰ σβολάκια ποῦ θρόϊζαν μὲ τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου. Καὶ μὲ τὴν πρώτη χειμωνιάτικη ἀνεμοζάλη ποῦ πέρασε πάνω ἀπ’ τὴν πασχαλιὰ, τινάχτηκαν ὅλα χάμω καὶ τὰ κλαδιά ἔμειναν γυμνά.

—Ὄ! ἀναστέναξαν τὰ κλαδιά. Τώρα θὰ θέλαμε νὰλλάξομε μαζὶ σου γρη῏α ρίζα! Τώρα ποῦ βρισκεσαι ζεστὰ καὶ βολικά μέσα στὴ γῆ.

‘Η ρίζα δὲν τοὺς ἀποκρίθηκε, γιὰτὶ εἶχε ἄλλες ἐνοισεις. Δίπλα τῆς στεκόταν ἓνα περτεργὸ πλάσμα ποῦ δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ τί ἦταν.

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MARK TWAIN

— Τι είσαι σὺ ἐπιτέλους; ρώτησε ἡ ρίζα, μὰ δὲν ἔλαβε καμμιά ἀπάντηση.

— Δὲν ἀπαντᾷς ὅταν σοὺ μιλεῖ ἕνας μεγαλύτερός σου; εἶπε πάλι ἡ ρίζα. Εἶμαιστε ἄλλωστε καὶ γειτόνοι καὶ εἶναι φυσικὸ νὰ πιάσουμε γνωριμιά.

Μὰ τὸ περίεργο πλάσμα ἐξακολουθοῦσε νὰ σιωπᾷ, κι' ἡ περίεργη ρίζα συλλογιζόταν ὅλο τὸ χειμῶνα τί μπορούσε νὰναι ὁ καινούργιος γειτόνας τῆς.

Τὴν ἀνοιξη, τὸ περίεργο πραγματάκι ἀρχίσε νὰ φουσκῶνῃ καὶ στὸ τέλος πετάχτηκε ἀπὸ μέσα τοῦ ἕνα μικροσκοπικοῦ πράσινο βλασταράκι.

— Καλημέρα! εἶπε ἡ ρίζα. Καλὴ ἀνοιξη. Ἴσως τώρα θὰ σοὺ κἀνῃ ἄρεσῃ νὰ μοῦ ἀπαντήσης στὴν ἐρώτηση ποῦ σοὺ εἶχα κάνει τὸ φθινόπωρο. Πές μου, λοιπὸν, ποῖς εἶσαι τοῦ λόγου σου;

— Εἶμαι τὸ ὄνειρο τῶν λουλουδιῶν σου, εἶπε τὸ πλασματάκι. Εἶμαι ἕνας σπῆρος ποῦ φώτρωσα, καὶ σὺ εἶσαι μὰ γριά ἀνόητη.

Ἡ ρίζα ἔμεινε λίγη ὥρα σκεπτικὴ. Δὲν τὴν ἐνοιαζε καὶ τόσο ποῦ τὴν εἶχαν περὶ ἀνόητη. Γιατί σὰν ρίζα ποῦ ἦταν, εἶχε συνηθίσει νὰ τὴν ταπεινῶνουν. Μ' αὐτὸ τὸνεῖρο τῶν λουλουδιῶν δὲν τὸ πολυκαταλάβαινε καὶ τόσο, καὶ γι' αὐτὸ παρακάλεσε τὸ σπῆρο νὰ τῆς ἐξηγηθῇ καλύτερα.

(Ἀπὸ τὸ Γερμανικὸ) Γ. Τ.

ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ

Ἦ, πῶς μυρίζει ἡ νυχτιά! Κι' ὁ οὐρανός, κι' ἡ γῆ, καὶ τὰ λουλούδια.

Δέσι τὸ Φαγγάρι φωτεινὰ τραγοῦδια Στὴ θάλασσα γεμμένο τὴν πλατεῖα

Πάνω σὲ ρόδα κόκκινα φωτιά Δευκότατα κοιμῶνται πεταλούδια. Κι' εἶναι χρυσάφια γύρω τους τὰ χνούδια.

Χρυσάφια ποῦ θαμπῶνουν τὴ ματιά.

Νύχτα τοῦ Μάρτη!... Ἕνας χλωμὸς διαβάτης

Περνῶ, καὶ μοῦ εἶναι ἡ Σκέψη παραστατής.

Ζόντας σὰν ὄνειρο τὴ θεῖα Γαλήνη...

Κι' ὡσὰν τὸ χιόνι στὰ βουνὰ ποῦ λυώνει

Ἀροσολογώντας τα, παρόμοια ἀλλῶναι Ἀπόψε στὴ ψυχὴ μου ἡ Καλοσύνη!

MARIKI MIX. ΦΑΛΑΓΚΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
Ὁ μικρὸς ἔμεινε ἀκίνητος στὴν ἴδια θέση καὶ μάλιστα ἀρχίσε νὰ χτυπά ἄνυπομονα τὸ πόδι του. Ὁ Χένδον δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ.

— Σε καλὸ σου, παιδάκι μου, τί θέλεις πάλι;

— Σε παρακαλῶ, χύσε μου νερὸ γιὰ νὰ πλυθῶ, καὶ μὴ μοῦ λές τόσο λόγια.

Ὁ Χένδον δάγκασε τὰ χεῖλια του γιὰ νὰ μὴ γελάσῃ καὶ σκέφθηκε:

— Μὰ τὸ Θεὸ, αὐτὸ εἶναι ἔξοχο! Ὡστόσο ἔτρεξε κοντὰ στὸ μικρὸ γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ του, καὶ στεκόταν καὶ τὸν κοίταζε σὰ χαζός, ὡς ποῦ μιά δευτέρη διαταγὴ, ποῦ ἐπιτακτικὴ ἀκόμη, τὸν ἐβγαλε ἀπὸ τὴ ρέμβη του.

— Τὴν πετοῦσα!

Πῆρε τὴν πετοῦσα ποῦ βρισκόταν ὡστόσο διπλα στὸν πρίγκιπα, καὶ τοῦ τὴν παρουσίασε χωρὶς νὰ φέρῃ καμμιά ἀντίρρηση. Ὑστερα, ὅταν τέλειωσε ὁ μικρὸς, ἔπλυνε κι' ὁ ἴδιος τὸ πρόσωπό του καὶ τὰ χεῖριά του. Ἐντωμεταξὺ ὁ προστατευόμενός του εἶχε καθίσει κιόλας στὸ τραπέζι κι' ετοίμαζόταν ν' ἀρχίσῃ νὰ τρώῃ. Βλέποντας αὐτὸ, ὁ Χένδον βιάστηκε νὰ τελειώσῃ τὸ πλύσιμό του καὶ τραβῶντας τὴν καρδέκλα κοντὰ στὸ τραπέζι, ετοίμαστηκε νὰ καθίσῃ κι' αὐτός, ὅταν ὁ πρίγκιπας τὸν κοίταζε περήφανα καὶ τοῦ εἶπε μὲ ὑπέρητα ἀγανάκτηση:

— Πῶς; Τοῖμας νὰ καθίσης μπροστὰ στὸ βασιλιά σου;

Αὐτὰ τὰ λόγια ἔκαναν τὸν Χένδον νὰ τὰ χάσῃ ὀλότελα. Μουρμούρισε ἀπὸ μέσα του.

— Τώρα τὸν ἐπίασε πάλι ἡ μούρλια του! Πῆρε εἶδηση γιὰ τὴ μεταβολὴ ποῦ ἐγινε στὸ θρόνο καὶ φαντάζεται πῶς εἶναι αὐτὸς ὁ βασιλιάς. Καλύτερα θὰ εἶναι νὰ μὴν τοῦ ἀντιμιλήσῃ— μὲ τοὺς μουρλοὺς πρέπει νὰ εἶναι κανεῖς ὑποχωρητικὸς — γιατί ἄλλοιως μπορεῖ νὰ με σταίλῃ καὶ στὴ φυλακὴ.

Καὶ γελώντας ἀπὸ μέσα του, πῆγε καὶ στάθηκε πίσω ἀπὸ τὸ κάθισμα τοῦ Ἐδουάρδου καὶ τὸν ὑπηρετοῦσε καθ' ὅλο τὸ διάστημα ποῦ ἐκεῖνος ἔτρωγε.

Ἐνῶσα ἔτρωγε ὁ βασιλιάς ἀρχίσε λίγο-λίγο νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ αὐστηρὸ καὶ ὑπερήφανό του ὄψος κι' ὅταν αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτὸ του ἐντελῶς χορτάτο, ξύπνησε μέσα του ἡ ἀνάγκη

νὰ κουδεντιάσῃ. Στράφηκε λοιπὸν στὸν Χένδον καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄν θυμᾶμαι καλά, ὀνομάζεσαι Μίλς Χένδον;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ Μίλς. Γιατί, σκέφθηκε, μὰ ποῦ ἀποφάσισα νὰ παραδεχθῶ τὴν μούρλια του καὶ νὰ ὑποχωρῶ σ' ἕλες του τίς ἰδιοτροπίες, δὲν πρέπει νὰ κάνω τὰ πράγματα μισὰ μὰ πρέπει νὰ τὸν λέω Μεγαλειότατε καὶ Βασιλιά ὅπως ποθεῖ ἡ καρδιά του. Πρέπει νὰ παίζω τὸν ρόλο μου ὅτῃ ἐντέλεια, μὰ καὶ τὸν ἀνέλαβα. Γιατί ἄλλοιως θὰ τὰ χαλάσω ἔλα καὶ δὲν θὰ πετύχω αὐτὸ ποῦ θέλω.

Ὁ μικρὸς ἤπια ἕνα δευτέρο ποτήρι κρασί γιὰ νὰ δυναμώσῃ κι' εἶπε:

— Θὰ ἤθελα νὰ σε γνωρίσω καλύτερα. Διηγῆσου μου τὴ ζωὴ σου. Ἐχεις γενναίو κι' εὐγενικὸ παρουσιαστικὸ. Εἶσαι ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ καταγωγὴ.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε. Ὁ πατέρας μου εἶναι βαρωνέτος κι' ἔχει ἕνα μικρὸ φέουδο. Εἶναι ὁ σερ Ριχάρδος Χένδον τοῦ Χένδον-Χὼλλ στὴν κομητιὰ τοῦ Κέντ.

— Δὲν θυμᾶμαι τ' ὄνομα, ἀλλ' ὡστόσο διηγῆσου παρακάτω.

— Ἡ ἱστορία μου δὲν ἔχει κανένα ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον. Μεγαλειότατε. Ἀλλὰ ἀκούγοντάς την, θὰ περάσετε λίγο τὴν ὥρα σας, μὰ καὶ δὲν ἔχετε τίποτε καλύτερο νὰ κάνετε. Ὁ πατέρας μου εἶναι ἕνας πολὺ πλούσιος καὶ γενναῖοψυχος ἄνθρωπος. Τὴ μητέρα μου τὴν ἔχασα ὅταν ἀκόμη ἦμουν παιδί. Ἐχω ἀκόμη δύο ἀδελφοὺς: Ὁ πρῶτος, ὁ Ἀρθούρος, ἔχει τὴν ἴδια εὐγενικὰ ψυχὴ ὅπως καὶ ὁ πατέρας μου. Ὁ μικρότερος ὁμοῦς, ὁ Οὐγος, ἔχει κακὸ καὶ ταπεινὸ χαρακτήρα καὶ εἶναι ὑπόουλος σὰν τὸ φίδι. Ἐτσι ἦταν ἀπὸ μικρὸς, ἔτσι ἦταν καὶ τὴν τελευταία φορὰ ποῦ τὸν εἶδα τώρα καὶ δέκα χρόνια, ἕνας ἐσκολισμένος κατεργάρης ἀπὸ δεκαεννιά χρονῶν παιδί. Ἐγὼ ἦμουν τότε εἴκοσι χρονῶν κι' ὁ μεγάλος μας ἀδελφός ὁ Ἀρθούρος εἰκοσιδύο. Μαζὶ μας στὸ ἴδιο σπίτι κατοικοῦσε καὶ ἡ ξαδέλφη μας λαίδη Ἐδὶθ, ποῦ ἦταν τότε ἕνα κορίτσι δεκαῆξ χρονῶν, ἄμορφο, γλυκὸ καὶ καλὸ. Ὁ πατέρας τῆς ἦταν ἕνας κόμης ἀπὸ μεγάλη παλιὰ οἰκογένεια κι' αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία τῆς γενιᾶς τῆς καὶ ἡ μόνη κληρονόμος μισῆς μεγάλης περιουσίας. Ὁ πατέρας μου ἦ-

ταν ὁ κηδεμόνας τῆς. Εἶχαμε ἀναστηθεῖ μαζὶ ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ καὶ ἀγαπιόμαστε τρυφερά. Μὰ ἡ Ἐδὶθ ἦταν προωρισμένη, σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία θέληση τοῦ πατέρα τῆς νὰ γίνῃ γυναίκα τοῦ Ἀρθούρου καὶ ὁ πατέρας μου δὲν ἤθελε νὰ πατήσῃ τὸν ὄρκο του. Ὁ Ἀρθούρος πάλι, ποῦ ἐπιθυμοῦσε τὴν εὐτυχία μας, μὰς ἔλεγε νὰ ἔχουμε θάρρος καὶ ὑπομονὴ καὶ μὲ τὸν καιρὸ θὰ γίνουν πάλι ἔπιως θέλομε. Ὁ Οὐγος ἔλα αὐτὰ δὲν τὰ ἔβλεπε μὲ καλὸ μάτι, γιατί ἐπιθυμοῦσε νὰ πάρῃ αὐτὸς γυναίκα τοῦ τῆς Ἐδὶθ, ὅχι γι' ἄλλο λόγο, παρὰ γιὰ τὴ μεγάλη τῆς περιουσία. Προσπαθοῦσε λοιπὸν μὲ κολακείες καὶ κομπλιμέντα νὰ δείχνεται συμπαθητικὸς στὴν Ἐδὶθ, μὰ ἔκαίνῃ εἶχε καταλάβει τὸν ὀλοῦ χαρακτήρα του καὶ δὲν ἐξεγλιόταν. Μόνον τὸν πατέρα μου κατάφερνε νὰ τυλίγῃ μὲ τίς ψευτιές του. Ὅλοι οἱ ἄλλοι τὸν ἀποστρέφονταν καὶ τὸν ἀπόφευγαν μὲ κάθε τρόπο. Ὁ πατέρας μου ὁμοῦς τὸν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπ' ἔλα του τὰ παιδιὰ, τὸν πίστευε καὶ τοῦ εἶχε ἐμπιστοσύνη. Γιατί ἦταν ὁ μικρότερός του γιὸς καὶ κανένας δὲν τὸν ἔχωνε. Κι' αὐτὸς εἶναι σπουδαῖος λόγος γιὰ νὰ αἰσθανθῇ ἕνας πατέρας ἰδιαίτερη ἀδυναμία γιὰ ἕνα τοῦ παιδί. Ἀλλωστε ὁ Οὐγος δὲν εἶχε τὸν ὁμοῖο του στίς κολακείες καὶ στίς ψευτιές, καὶ ἔτσι δὲν τοῦ ἦταν δύσκολο νὰ κερδίσῃ τὴν ἀγάπην τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἐδολοπίστου πατέρα μας. Ἐγὼ ἦμουν ἕνα τρελλόπαιδο καὶ, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω, ἔκανα πολλὰς ἀνοησίες. Ἀλλὰ αὐτὸ ἦταν ἕνα πράγμα ποῦ δὲν ἔβλαπτε παρὰ μοναχὰ ἔμένα τὸν ἴδιο κι' ὅχι κανέναν ἄλλο καὶ ὅτε ἦταν προσδλητικὸ γιὰ τὴ θέση μου.

Ὡστόσο ὁ ἀδελφός μου ὁ Οὐγος ἤξερε νὰ ἐκμεταλλεῖται κάθε τρέλλα μου γιὰ τοὺς δικούς του σκοπούς. Ἐβλεπε πῶς ἡ ὄψια τοῦ ἀδελφοῦ μας τοῦ Ἀρθούρου δὲν ἦταν τόσο

ἀγούρη καὶ πῶς γι' αὐτὸν θὰ ἦταν συμφέρο νὰ με βγάλῃ ἔμένα ἀπὸ τὴν μέση ἂν ἐπρόκειτο νὰ πεθάνῃ ὁ μεγάλος μας ἀδελφός. Καὶ ἔτσι, — ἀλλὰ, Μεγαλειότατε, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ σὰς κουράζω μὲ ἕλες τίς λεπτομέρειες — μὲ λίγα λόγια ὁ ἀδελφός μου παράστανε στὸν πατέρα μου ὅλες μου τίς παιδιακίσιες τρέλλες σὲ τέτοια σημεῖο παραφουσκωμένες, ὅστε φαινόταν σὰν κακουργήματα. Στὸ τέλος τοῦ παρουσίασε ἕνα μεταξωτὸ σχοινὶ ποῦ βρῆκε τάχα στὴν κάμαρά μου, ἐνῶ τὸ εἶχε βάλει μόνος του ἐκεῖ, καὶ δείχνοντας στὸν πατέρα μου τὸ πειστήριο αὐτὸ καὶ ἐπικαλούμενος τὴν μαρτυρία δυο-τριῶν ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες μας, ποῦ

«Στήριξε τίς πλάτες του στὸν τοῖχο γιὰ νὰ φολαχθῇ, κι' ἀρχίσε νὰ χτυπᾷ δεξιά κι' ἀριστερά...» (Σελ. 162, στ. α'.)

τοὺς εἶχε δωροδοκῆσει, τὸν ἐπεισε πῶς ἤθελα νὰ κλέψω τὴ λαίδη Ἐδὶθ καὶ νὰ τὴν παντρευθῶ παρὰ τὴ θέληση τοῦ πατέρα μου.

«Τρία χρόνια νὰ μείνω ἐξόριστος μακριὰ ἀπ' τὴν Ἀγγλία κι' ἀπ' τὸ πατρικὸ μου σπίτι». Αὐτὴ ἦταν ἡ τιμωρία ποῦ ἀποφάσισε νὰ μοῦ ἐπιβάλλῃ ὁ πατέρας μου. Τρία χρόνια ἦταν ἄρκετὰ γιὰ νὰ βάλω μυαλὸ καὶ νὰ γίνω μύδλας ἕνας καλὸς στρατιώτης. Τὰ τρία αὐτὰ χρόνια τῆς δοκιμασίας τὰ πέρασα στὴν ἡπειρωτικὴ Ἑδρώπη κι' ἐκεῖ δοκίμασα τί θὰ πῇ πόλεμος καὶ κακουχίες καὶ στερήσεις. Στὴν τελευταία ὁμοῦς μάχη μ' ἐπίασαν αἰχμάλωτο. καὶ τὰ ἔρτα χρόνια ποῦ πέρασα ἀπὸ τότε, ἔμεινα κλεισμένος μέσα στοὺς ὑγροὺς τοίχους μιάς φυλακῆς. Μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς μου κατόρθωσα νὰ δραπετεύσω ἀπ' τὴ φυλακὴ μου, κι' ἔτρεξα ἀμέσως ἐδῶ, ἔ-

που μόλις προχτὲς ἔφτασα χωρὶς πένταρκα στὸ πουργί μου, χωρὶς ἄλλα ρουχα ἀπ' αὐτὰ ποῦ φορῶ καὶ — τὸ χειρότερο — χωρὶς νὰ ἔχω καμμιά εἰδηση ἀπ' ἔλα ὅσα ἐγίναν στὸ Χένδον-Χὼλλ στὸ διάστημα τῶν ἑπτὰ αὐτῶν χρονῶν καὶ τί κάνουν οἱ δικοί μου. Αὐτὴ, μὲ τὴν ἀδειὰ σας, εἶναι ἡ ἱστορία μου.

— Αὐτὴ ἦταν μιά ἄθλια σκευωρία ποῦ ὁ ἀδελφός σου ἐπαίξει εἰς βάρος σου! φώναξε ἀγανακτισμένος ὁ μικρὸς βασιλιάς. Μὰ ἐγὼ θὰ σε βοηθήσω νὰ βρῆς τὸ δικό σου. Τὸ ὀρκίζομαι — θὰ τὸ κάνω! Μείνε ἡσυχός. Στὸ ὑποσχέθηκε ὁ βασιλιάς σου!

Τὰ παθήματα τοῦ Μίλς Χένδον τὸν ἔκαναν νὰ θυμηθῇ τὰ δικὰ του. Ἄφρησε λοιπὸν τὴ γλώσσα του νὰ τρέξῃ ἐλεύθερα καὶ ἐξιστόρησε στὴν ἐκπληκτο προστάτη του, ὀλόκληρη τὴν ἀπίστευτη ἱστορία του. Ὅταν ἐτελείωσε, ὁ Χένδον κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ σκέφθηκε:

— Μὰ τὴν ἀλήθεια αὐτὸ τὸ παιδί ἔχει φοβερὴ φαντασία! Σίγουρα τὸ μυαλό του δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ συνειθισμένα, γιατί ἄλλοιως, δὲν θὰ μπορούσε νὰ πλάσῃ μοναχός του μιά τέτοια ἱστορία σὰν τὸ μυθιστόρημα ποῦ κάθησε καὶ μοῦ σκάρωσε τώρα. Τὸ καίμενο τὸ παιδάκι! Ὅσο εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ, δὲν θὰ τοῦ λείψῃ οὔτε ἡ στέγη οὔτε ἡ προστασία. Δὲν θὰ τὸν ἀφήσω νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ πλευρό μου οὔτε μιά στιγμὴ. Θὰ εἶναι τὸ ψυχολαίβε μου, ὁ σύντροφός μου. Καὶ θὰ τὸν γιατρέψω — καὶ θὰ τὸν κάνω πάλι εὐθυμο, καὶ γερὸ καὶ δυνατὸ.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

«ΘΕΙΟΣ ΟΝΕΙΡΟΣ»

Ἄγαπητοί μου,
ΜΗΚΑΜΕ στὴ Σαρακοστή. Καίρὸς προσευχῆς, νηστείας, ἐργασίας καὶ... μετανοίας γιὰ τὸν ἄλλον καιρὸ, τὸ χαμένο. Καμμιά λοιπὸν διασκέδαση τώρα τὴ Σαρακοστή; Ὅχι δά! Ὅπως σὰς εἶπα κι' ἄλλη φορὰ, ὁ πολιτισμὸς τείνει νὰφομοῖωσῃ σχεδὸν τίς ἡμέρες τοῦ χρόνου. Ἐτσι οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς μας διασκεδάζουν καὶ τὴ Σαρακοστή ὅπως σχεδὸν καὶ τὴν Ἀποκρία. Ὅλα τὰ κέντρα τῶν διασκεδάσεων μένουν, βλέπετε, ἀνοικτὰ καὶ στὰ σπῖτια ἄκομα κένων γιορτῆς καὶ χοροῦς. Ὑπάρχουν ὁμοῦς διασκεδάσεις καὶ διασκεδάσεις. Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς μοῦ φαίνονται πῶς κατάλληλες γιὰ τὴ Σαρακοστή. Τὸ σοβαρὸ, τὸ καλλιτεχνικὸ θέατρο π: χ:.

στών άξενω—γι' αυτά—του βίου πόνο. Τά δυό είχαν μαζί τους ένα πενιχρό εμπόρευμα—τό ένα κούλοθρα, τ' άλλο γραφικά είδη—και μ' αυτό ζητούσαν ν' άνταποκριθούν στίς απαιτήσεις που τους άπαγόρευε τό ένστικτο της αυτο-συντήρησης, ενώ τό τρίτο, πάνα στο χιλομπαλωμένο σακάκι του, είχε γεμ- μένες μέ μεγάλα λιλά γραμμάτα τίς λέξεις: «ΚΑΝΩ ΘΕΛΗΜΑΤΑ».

Όσοι φορές περνούσα, μέ οίκο έβλε- πα τ' άχαρο αυτό σύμπλεγμα, και τό μάτια μου άφρημένα καρφώνονταν έ- πάνω του.

Ένα άπόγευμα, θέλοντας ένα τετρα- δίο, προχώρησα νά τ' άγοράσω από τό γεροντάκι που πουλούσε τά γραφικά είδη.

Από μακρύν είδα και τά τρία νά αι- γομιλάιν. Πούδς έβρει τί έλεγαν... Έ- σως τόν πόνο του τό ένα σ' άλλο, και νάβρισκαν έτσι λίγη άνακούφιση κατά τό «άλλήλων τά βάρη βαστάζετε».

Όταν πλησίασα όμως, άκουσα τό ένα νά λέη άναστανάδωντας: «Ός πότε πιά», ενώ τό δεύτερο συνέχισε «έχει ο Θεός», και τό τρίτο συμπλήρωσε «δοξαζόμενο τόνου».

Απ' έκείνη την ήμέρα κατάλαβα ότι δσες φορές περνούσα, δέν έβλεπα τρία άνθρώπινα ράκη, άλλα τή φυσικότερη είκόνα, τή πιστότερη σύνθεση, τόν πόν ζωντανό πίνακα της άπελευθείας, της έγκατερίσεως και της έλπίδας—πίνακα που δά ήλθευε ένας Ραφαήλ και δά φιλοδοξούσε ν' άποθανάτιση ένας Ντά Βίντσι, πίνακα που παρίστανε προσο- ποποιημένα τά τρία κυριότερα συναι- σθηματικά που κατέβηκαν όχι μόνο τίς τριές αυτές υπάρξεις, άλλα και που διαπνέουν ολόκληρη την κοινωνία.

Άλλοι άπελευθώνται, άλλοι έγκατε- ροθύν κι' άλλοι έλπίζουν. Μά ποιοί έχουν δικιο; ποιοί είναι τό οσοτό; ποιοί εγκνεται ή σοφία; Στην έγκατερίση των καρμών κα- κών, στην έλπίδα μας καλύτερης αύ- ριον.

Φίδρο του Λεβάντε

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΕΣ ΣΚΕΥΕΙΣ

Τό φώς είναι οφυσμένο, μή ή κά- μαρα μωφοτιζείται άπ' την άνοικτή κορτούλα της σόμπας, κι' έχει ένα χρώ- μα κόκκινο, που όλο τρεμουλιάζει ό- πως κάνει ή φλόγα μέσα στην σόμπα, που διπλώνεται κι' έπειτα ξηναηκό- νεται και πιάνει μέσ' στην πυρίνη άγ- καλιά της όλα τά ξύλα. Μιά γλυκειά ζεστασιά είναι χυμένη στο δωμάτιο... Μισοξακλωμένη στο γκιβάνι, άκουγα τόν άέρα που σφύριζε έξω, περνώοντας άνάμεσα στα γυμνά κλαριά των δέν- δρων και πέρονοντας μαζί του ότι έβρισκε στο δρόμο. Σιγά-σιγά ήσυχάζε, γιά νά πάρη δύναμη και ν' άρχιση όρημνικότερο τό τραλλό του τρέξιμο.

Άφησα τή σκέψη μου νά τρέξη στην πόλη κι' είδα μέ τό μάτια της φανα- σίας σπιτία μισοχαλασμένα, μικρές κα- λυβούδες, σπιτικά με παρόθυρα χω- ρίς τζάμα; κι' ένιωσα πόση δυστυχία βασιλεύει στον κόσμο που κατοικεί αυτόν πέρα. Φαντάστηκα πόν άέρα νά μπαίγη άπ' τίς χαραμάδες και τά μικρά παιδιά νά σφίγγονται όλα κοντά στη μάνα γιά νά ζεσταθούν στη γλυ- κεία της άγκαλιάς, κι' άλλου πάλι νά μαζεύνονται γύρω άπ' τό μικρό μαγγά- λι μέ τά λίγα κάρβουνα γιά νά ζεστά-

νουν τά ξυλιασμένα άπ' τό κούο χροά- κια τους. Και τή νύκτα, κουκουλωμένα ο' ένα υιλό σκέπασμα, άδικα προσπα- θούν νά βροθύν λίγη ζεστασιά. Ένωσα ένα ρίγος νά περνώ άπ' τό σώμα μου βάζοντας τόν έαστό μου στη θέση τους και κρύωσα ολόκληρη, άν και ήμουν χαμμένη στα ζεστά μαξιλάρια του κνι- βανιού.

Φτώχεια, σκέφθηκα, γιατί πηγαίνεις και φοδιάζεις τό τόνον κόσμο άδωδ, γιατί κάνεις τόσοι νά πονούν; Φύγε μακρύν, άφησέ τους νά χαρούν τή ζωή όπως τή χαίρονται άλλοι, άφησέ τους, νά νιώσουν μέ άνακούφιση, μέ εδ- χαρίστηση σ' αυτή την πρόσκαιρή τους κατοικία...!

Η φωτιά άρχισε νά σβύνη. Σιγά-σι- γά ή φλόγα τέλειωσε, κι' έμειναν μέσα κάρβουνα κατακόκκινα κάρβουνα. Ση- κώθηκα και κοίταξα τό ρολόγι. Η ώ- ρα ήταν περασμένη. Έκλεισα την πόρ- τα της σόμπας και πήγα νά κοιμηθώ...

Έκανε κρύο, πολύ κρύο. Η φύση ήταν καταλαγμένη μέ τό μαύρο πέ- πλο της νύκτας γινόταν πύδ κρύα, κι' ο φοβερός άέρας τή έκανε άγρια! Κουκουλώθηκα στα ζεστά μου σκεπέ- σματα. Ο άέρας βούιζε άκόμη, πύδ δυνατά από πρῶτα και μ' έκανε κάθε τόσο νά τρομάζω.

Πόσοι κρυώνουν άπόψε!

Παγωαία

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τήν ώρα του μαθήματος ο Νίκος τρώει.

—Τί έχεις στο στόμα σου, Νίκο; ρωτάει ο δάσκαλος.

—Τά δόντια μου, κύριε, και τή γλώσσα μου.

Μυροβόλος Άνδρος

Η Μαριά στην Νίνα:
—Νίνα, ξύπνα τόν Κώστα νά πάη σχολείο!

Και ο Κώστας:
—Μή μέ ξυπνάς, Νίνα, γιατί κοι- μάμαι.

Ρόδης Ουράνης

ΒΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

Άθήνα, 42 όδός Εδρεπίδου, τήν 19 Μαρτίου 1932

ΑΘΛΩΣΗ

Δέν παραλαμβάνω γραμμάτα μέ άν- ταρκές γραμματόσημο, γιά τό όποια πρέπει νά πληρώσω τρέστομο. Ζυγίζετέ τα και βάζετε τό γραμματόσημο οσοτό. Δέν άπαντά οέ κανένα, όταν μέ ρωτά γιά πράγματα που τά έχει ο' Οδηγός του Συνδρομητού. Τιμάται δρ. 5, τα- χυδρομικός δρ. 6, και πρέπει νά τόν προμηθεύθης όσοις θέλει νά λαβαίγη μέρος στην νήηση.

ΣΑΣ θυμίζω τό δικηγοτικό τών Ηνεμα- τικών Άσκήσεων. Δέν έλαβα άκόμη άρ- κατές Συλλογές γιά νάρχτω νά δημοσιεύω Άσκήσεις άπ' αυτές, και παίρνω άκόμη άπ' τίς παλιές, τίς εσυχές άνεξάνυλη- τας. Τί κάνετε; Γιατί δέν στέλνате; Ούτε Άποκρίδες είναι πιά, ούτε σχολικοί δια- γωνισμοί. Έργαία!... Ός σήμερα που σάς γράφο, μου έστειλαν Συλλογές μόνον έξη: Μπουμπουλίνα, Νικηφόρος Οδ-

ρανός, Πανελλήνιο Όνειρο, Φίδρο του Λεβάντε, Παπαρούνα, Περίπλοκός. Όλες τακτικές, σύμφωνα μέ τούς δρους. Μόνον ή Μπουμπουλίνα παρέλειψε τή δήλωση άν έλαβε μέρος και ο' άλλο δια- γωνισμό Άσκήσεων, που είναι άπαραίτη- τη. Τήν παρακαλώ λοιπόν νά μου τή γράφη σ' ένα κομμάτι χαρτί, γιά νά τήν κολλήσω στο τετράδιό της.

Άθήνα, Μικρή Τρελούλα, κι' άλλοι άργησαν νά μου στήν κίνηση μου, είτε από δειλία, είτε από άμελεια, άρκοόμε- νοι μόνο νά μέ διαβάσουν—όπως εσύ έννάς τήρα χρόνια—και νά μάγα- πούν. Δέν ξέρω άν αυτό τό ψευδώνυμο είν' έκείνο που προτιμάς, άλλα τό συμ- πέρανα έπειδή τό είχες γραμμένο πρῶτο. Χαίρω πολύ γιά τή γνωριμία κι' έλπίζω νά μου γράφης συχνά. Για τήν ηλικία σου, είναι πολύ καλά στην τρίτη τάξη.

Και γιά τή δική σου γνωριμία, Π. Να- λές, χαίρω πολύ και σ' εύχαριστώ γιά τά τόσο καλά λόγια. Ά, ναι, τά περιδικά «μέ τά χτυπητά εσθούλλα» δέν είναι γιά παιδιά μέ γούστο, όπως φαίνεται ού άπ' τό γράμμα σου. Τό κομμάτι σου θέ τό διαβάσω μέ τή σειρά του. Πές στην άδελ- φούλα σου πώς την περιμένο κι' αυτή.

Μικρό Βιολόγι, πολύ μ' εύχαρίστησε κι' αυτό τό γραμματάκι σου. Φουκιά, ά- φού, όταν άρχισες νά μέ διαβάζεις, ήσουν μόνο έπίτα χρονών; δέν μπορούσες νά κα- ταλαβαίνεις τίς «Άθηναϊκές Έπιστολές», που είναι γιά παιδιά μεγαλύτερα. Όταν σο μπράβο στη γιαγιά, που μέ τό ταχνα- σμα της, σ' έκαμε από τότε νά διαβάζω και τίς «Άθην.» Έπιστολές,» που σήμερα τόσο σοδ άρέσουν.

Η επιτυχία σου, Βάγγερ, είναι άκόμη μεγαλύτερη άφού επικράτησε τόν άστογ- ρότης κι' είσαι από τίς τέσσερες, που μέ- σα σ' εβήγνα κορίτσια, πήραν «κωνοποι- ητικούς όπωδθήκτες βαθμούς». Κι' άφού ζητείς τή γνώμη μου, σοδ λέγω πώς προτι- μώ αυτή την άσστηρότητα από την άλλοτε έπιτυχία. Οι μεγάλοι βαθμοί έχουν περισ- σότερη άξια όταν δέν δίνονται εύκολα, άλ- λά και οι μικροί είναι πρέπει νά θεωρούν- ται οά μεγάλοι. Μοδ άρασε και τό μέ- ρος του γραμματός σου όπου χαρακτηρί- ζεις μερικά διαπλασούλα από τά ψευ- δώνυμά τους. Έ, βέβαια, και τό ψευδών- υμο είν' ένα σπουδαίο γνώρισμα χαρα- κτήρος, όταν τούλάχιστο τό εκλέγη κα- νένας μονάχος του.

Ποτέ δέν είναι άργά γιά τέτοιο όδρο, Μαγαμένο Λουλούδι. Ευχαριστώ πολύ και σένα και τήν αδελφή σου γιά τίς δυό συνδρομητικές που μοδ έκάματε. Τό Χρυ- σόγειο κι' ή Άρλίτα είχαν διαγωνι- σμούς αυτόν τόν καιρό, ήταν κι' άρωτες, και γι' αυτό, όποδάτω, δέν σοδ άνταπέ- θωσαν άκόμη τά τετράδια. Άλλά τώρα που τούς τό θυμίζεις, βεβαίωτατά θέ τό κάμω.

Ρόδη Ουράνη, δ. κ. Ε. σ' εύχαριστώ γιά δσα γράφεις. Ναι, έμαθα κι' εγώ τό θάνατο του καθηγητού Αθανάτοπούλου, που ήξερα πόσο σοφός και άνώτερος άν- θρωπος ήταν. Και τό περιστατικό που μοδ γράφεις—ότι τήν παραμονή του θά- νάτου του είχε καλέσει στο σπίτι του δύο φίλους του και πέρασε μαζί τους τήν τε- λευταία του βραδιά, μιλώντας γιά ποίηση και φιλοσοφία—τό διάβασα στον φηαιό- τατο έπικλήβετο λόγο του Λαοδικειας Αι- ροδού.

Πολύ μ' εύχαρίστησε τό γράμμα σου, Λία Δ. Μαρινάκη. Άλλά γιατί δέν παίρνεις και ψευδώνυμο από τώρα; Κι' άλ- λα κορίτσια της ηλικίας σου έχουν πύ-

Τό πρώτιστον καθήκον του κα- λού συνδρομητού είναι ή έγκα- ρος άνανέωσις της συνδρομής του

ρει. Χαίρειτούς στή μαριά, τήν καλιά μου φίλη, και στο μπαμά, που όταν κά- νης καμιά άταξία, σέ φοβερίζει νά μέ σοδ ξαναφέρη φυλλάδιό μου, και ού, από τή μεγάλη άγάπη που μοδ έχεις, ήσυχάζεις στή στιγμή...

Χαίρω που έγινες καλά, Μαίρη Π. Πά- ρου, και σοδ εύχομαι έπιτυχία και οτά έπιλοικη μαθήματα. Ω, τήν άγάπη σου τήν ξέρω. Μά τί είναι αυτά τάσημένα κομπιά που σοδ έκαμε ή μαριά γιά τήν ποδιά του σχολείου; Θάχουν βέβαια τό σήμα μου, γιά νά σοδ λέξη ότι «στολίτη- κες όλο μέ διάπλο»...

Σά συγγαίρω, Θεάτρελλη Σανθούλα, γιά τήν έπιτυχία σου στους διαγωνισμούς «Βοτ» από τόσο φόβο, τόση τρεμούλα και τόση μελέτη. Έ, μά μπορούσε; Κι' ο' φθός, βλέπεις, είναι από συναίσθηση του καθήκοντος, κι' άμα συνκιοθάνεται κανείς τό καθήκον του... μελετά και πετυχαί- νει. Είδα και τίς τρέλλες σου μέ τό χιόνι, κι' έλπίζω νάναι καλό—δέν τό διάβασα άκόμη—τό κομμάτι αυτό όπου τίς περι- γράφεις. Σοδ έστειλα τετράδια.

Έλαβα κι' εύχαριστώ, Μύρον της Άν- δρου. Σ' εύχαριστώ έπίσης κι' ο' κ. Σ. που του διαβάσα αυτά που γράφεις. Μοδ φαίνεται όμως πώς άπάντησα και στα προηγουμένα γραμμάτια σου. Άφιερῶσεις στή Σελίδα δέν μπορώ νά έπιτρέψω ούτε μία φορά τό χρόνο γιά τόν καθένα. Βέ- βαια δέν θάταν πολύ, άλλα που νά κρα- τώ λογαριασμό!

Άδριο είναι πρωτοκαρτιά—μοδ γρά- φει ή Χωρίς Φτερά—και πρέπει νά βά- λουμε μέρη νά μέ μάς κάψη... ο ήλιος ή τά χιόνια;... Κι' έχει δικιο, γιατί τήν παραμονή στο χωριό της ήταν χιονο- θύελλα. Άλλά τί σημαίνει; Οι χιονοθύε- λες περνούν, και τό μέρη τόν βάζουμε γιά όλο τό καλοκαίρι. Προπάντων όμως τόν βάζουμε γιατί είναι καλό ήθημα, κι' είν- ναι ζωοφορ νάκοιουθή κανείς τά παλιά ήθημα, και μάλιστα αυτά τάπλά και τά- νέθετα...

Μορέλλα, εύχαριστώ πολύ γιά τό έσοπά- θωμα. Έγγραφα άμέσως τόν μικρό και τό έστειλα τά φυλλάδια, γιά νά μ' ήνυπο- μονή. Ω, χαίρω πολύ που, μ' αυτή τήν δικαιορία, έμαθα πώς «μιά παλιά μου συν- δρομητρία, άλλα πολύ ταπειλά (μέ γιατί; γιατί;) βρίσκεται άκόμη στή ζωή και προ- παντός δέν πούει νά μ' άγαπά και νά μέ παρακολουθή».

Και σένα, Άλκη Ι. Καλλονά, σ' εύχα- ριστώ γιά τό νέο έσοπάθωμα. Και προπάν- των γιατί τό καταφέρνεις μέ πολλές προ- σάβσεις, και τό κάνεις μέ τή σκέψη «πώς είναι κριμα νά μέ στεροδύναι τά παιδιά»...

Μά και ού, Ίδωσα, βλέπω μέ χαρά πως δέν παύεις νά μέ διαβάζεις, από εδ- γνωμοσύνη που σ' έκανα νά γράφης στο σχολείο τίς καλύτερες έκθέσεις, γιατί σ' έμαθα «νά σκέπτεσαι, νά έκπρόξασαι, νά όρθογράφης και νά βρισχης τίς άρμους- σες λέξεις». Σ' εύχαριστώ πολύ και γιά τό έσοπάθωμα.

Σόνα, και ού ταπειλά;... Μέ μεγά- λη χαρά έλαβα γράμμα σου ύστερ' από τόσον καιρό και σ' εύχαριστώ γιά όλα. Τοχομερία δέχομαι μόνο τών έλληνικών Έθνικών Δανσιών. Σοδ ένέκρινα τό νέο ψευδώνυμο.

Έρβίση, έχω μπροστά μου καλιά γράμ- ματά σου. Είναι άργά τώρα γιά νά σοδ άκατηύσω. Σοδ λέγω μόνο ότι έξετέλεσα δσα μου έγραψες και περιμένο νά μου ξαναγράψης. Αυτό πές και στή Ναιδα.

Τό μεγάλο γράμμα σου, Άκριβοθά- εής μ' εύχαρίστησε πολύ. Κι' όποτε α-

συναξίες κανείς όπως λές, ότε δυσανά- γνωστο είναι τό γράφισό σου. Τό μόνο, που σοδ βρισκω κακό, είναι ή ταπειλιά (άν είναι άλήθεια δσα λές) άλλα που είν- σοι άκόμη παιδί κι' άγαπάς τά παιχνίδια, τό βρισκω καλό. Είν' εσυχής όποιος μπο- ρεί νά διατηρή παιδική τήν ψυχή του και μεγαλώνοντας. Άλλο είναι ή γνώση. Και γνώση μοδ φαίνεται πώς έχεις πολλή.

Νέα Κράνη, σέ δέχομαι μέ μεγάλη χα- ρά. Μπορούσες βέβαια νάρχίζεις και πρω- τύτερα, άφού μέ γνωρίζεις τόσο καιρό κι' έχεις 11 τόμους μου. Άλλά κάλλιο άργά... Σ' εύχαριστώ πολύ και γιά τό έσοπάθωμα.

Πολύ όρατο τό γραμματάκι σου, Κόκ- κινό Κρίνο, άν και πολύ δυσανάγνωστο μέ τό έσθωρο μελάνι. Και τό κομμάτι σου θέ δυσκοιουθή νά τό διαβάσω, άλλα... τί νά κάμω. Σοδ ένέκρινα τό ψευδώνυμο κι' έλπίζω νά μοδ γράφης συχνά.

Έχεις δικιο, Γεώργη Κ. Μίσιση, τό ύπ' άρ. 123 Πάλημα Τεργώνων πρέπει νάκοιουθή, γιατί δέν δπάρχει «μήτηρ έπι- φανών Ρωμαίων μέ έπίτα γράμματα. Ρίγος όμως που ν' άρχίζη από Θεο ύπάρχει».

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Άπορρίπτονται: «Υπάρχουν σιγυ- μέ» του Έρβάνη. Χωρίς νά κριθή, γιατί τό έστειλε πριν νά μάθη τήν τόχη του προη- γουμένου. — Για τόν ίδιο λόγο άπορρίπτεται και τό «Γλυκές χημιονιάτικες άρες» της Άνεμόνης του Βράχου. Έχω δηλώσει ρητός ότι δέν δέχομαι κομμάτια που νά μέ δηλώνουν εις τίνας άντικατάσταση στέλλονται, και τόν όρο αυτόν θέλω νά τόν τηρείτε. — «Στά περασμένα» της Α. Κ. Τό πρώτο τετράστιχο καλό. Τό δεύτε- ρο ύστερ' από. Έκείνο μάλιστα τό «κα- ταφρόνια» φαίνεται καθαρά πώς έχει γρα- φεί μόνο γιά νά όμοιοκατηλει με τό «ερό- νια» και είναι έντελώς «εξεκράσαστό». Εκ- τός άπ' αυτό είναι και πολύ σύντομο. Θά χρειαζόταν ένα τετράστιχο άκόμη. — «Ένα ύνερο» της Α. Μ. Ν. Σ' αυτό πα- ρατηρείται τό άντίθετο ελάττωμα. Είναι πολύ μεγάλο. Έχει όκτα δλόκληρα τε- τράστιχα από τά όποια τά δυό τελευταία ύστερον πολύ και χαλούν όλο τό ποιήμα. — «Τό ύνερο μου» του Σελήνοφωτος. Άπό τά συνηθισμένα παιχνίδια μέ τά ψευ- δώνυμα, σέ ποιητική φόρμα. Ός ιδέα δέν είναι κακό και ως διατύπωσης έπίσης έχει κάτι τό ιδιαίτερο. Άλλά ή σιτυουργία ύστε- ρεί πολύ, και σέ μερικές στροφές γιά νά συμπληρωθθ ή στίχος, έχουν μπει φράσεις έντελώς άταίριαστες και άκατάληπτες. — «Αελινό στή Αήνην μέ τό Κάστρο» του Κισσού των Βελών. Έξαιρετικά έκτε- νές. Περιγραφή σάν δημοσιογραφική μέ σχολιαστικές φράσεις. Ο φίλος μας, άν θέ- λη νά γράφη καλύτερα, πρέπει νά δουλεύη τή φράση του, νά τήν κάνει πύδ θεμέ- νη και νά άπορρῶγη τά πολλά «πο».

Η «Πήγη» της Φραντσέσκ. Άνώμαλο τό μέτρο. Μά ότε και ο' τονισμός δέν συμφω- νεί μέ τό μέτρο κάθε στίχου. Π.χ.: Έγώ ο' πρώτος είναι δεκαπεντασάλλαθος και όμαλός: «Κάτ' από σκέπη πρόσβην άπ' τά πολ- [λά κλαράκια] ο' τρίτος είναι δεκατριούσλαθος και έχει άνώμαλο τονισμό:

«Κάτ' από σκέπη πρόσβην άπ' τά πολ- [λά κλαράκια] ο' τρίτος είναι δεκατριούσλαθος και έχει άνώμαλο τονισμό:

«τά καθαρία νερά της μιά πηγούλα χόνει» Για νά ήταν κανονικός ο στίχος— άαχστο άν θά συμφωνούσε ή όχι μέ τόν προηγου- μένο.—θά έπρεπε νά τούξεται στην τρίτη συλλαβή πριν από τήν τομή, νά λέη δηλ.: «τά καθαρία νερά της», πράγμα που δέν γίνεται. Συνιστώ στην Φραντσέσκ νά διαβά- ση Νεοέλληνες ποιητές και μιά καλή Στι- χουργική, γιατί δέν της λείπουν οι όρατες ιδέες και οι έπιτυχημένες σκέψεις. — «Ο πτωχός μαθητής» του Άδω. Μέ παρα- κάλεσε νά του πύδ τά λάθη του γιά νά ξέρη πώς νά γράφη, τό κάνω λοιπόν μέ μεγάλη προθυμία, γιατί βλέπω πως ο' Άδωος είναι ένα παιδί πολύ άναγνωρσί- ότι οι παρατηρήσεις των μεγαλύτερων είν- ναι πάντοτε όφελίμες. Και πρώτα άπ' όλα δέν πιστεύω, ο' φίλος μας— που από τό γράφισό του φαίνεται πολύ μικρός—να με- λάη τήν σχολαστική αυτή γλώσσα που γράφει, ότε νά μεταχειρίζεται έκφράσεις σάν τό «έστερετό πατρός προσφιλού»... Ά- πλά θέλω νά γράψης. Όσο πύδ άπλά μπο- ρείτε, τόσο πύδ όρατα. Νά άποφύγετε τίς έξεζητημένες και τίς παραπροτιμένες φρά- σεις. Όταν γράφετε όπως ούς έρχεται στο στόμα σας κατευθείαν από τήν καρδιά σας, τότε θα γράφετε καλά. Άκόμη έχω νά συστήσω στον Άδωο νά γράφη πύδ κα- θαρά, γιατί δυσκοιουθήκα πολύ νά βγάλω τά γράμμάτα του. Τά άλλα πύδ θα έρθουν μέ τόν καιρό.— Έχω ένα σωρό νά κρίνω ά- κόμη. Θά εξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν εγκρίνεται, ότε ίνα- νέυεται, άν δέν συνοδεύεται από τό δικαίωμα, όρ. 10.— Τά εγκρινόμενα ή ανανέωσιμα ίσχύουν άς τή 30 Νοεμβρίου 1932. Όσα συνοδεύονται άπό Α. άνήκου, σέ άγρία και δσα άπό Κ, σέ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Θεοφάλα Έλ- ληνίς, κ. (ΑΚ) Ρέλια, κ. (ΜΚ). Μα- τωμένη Δόξα, κ. (ΑΠ). Τραγουδι της Άρας, κ. (ΑΔ). Βάτραχος Νο 11, κ. (Συλ. Βατραχ.). Βάτραχος Νο 12, κ. (Συλ. Βατραχ.). Βάτραχος Νο 13, κ. (Συλ. Βατραχ.). Βάτραχος Νο 14, κ. (Συλ. Βατραχ.). Βάτραχος Νο 15, κ. (Συλ. Βατραχ.). Μαγαμένο Νησάκι, κ. (ΕΚ).

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Ρα- σποντινί, κ. Χρυσόνειρο, κ. Τραγουδι της Φλογέρας, κ. Σημαία της Λευ- τεριάς, κ.

Η Διάπλοσις άσάφεται τούς φί- λους της: Σελήνοφωτος (που νά θυμώσαι τώρα! λαθαίνω, βλέπεις, τόσο πολλό! άφού του είπα ότι έλαβα τό ποιήμα σου, θά είναι βέβαια στο σωρό και θα περιμένο τή σειρά του) Βοσποριείδα Νύμφη (έλαβα, εύχαριστώ, τετράδια έστειλα! ά- σπάζομαι και τό Πλάνο Δοξάρι). Μά- βελ (τά έλαβα όλα! άφού σ' έμπόδξαν τά μαθήματα, δέν παύατε; οι λύσεις δεκτές δσα δέν έχουν δημοσιευθί) Ταρία Τα- ρέλα (χαίρω πολύ! λυσόχαρτο έστειλα) Χρυσάσπιδιον Αθήν (εύχαριστώ πολύ γιά τό έσοπάθωμα και χαίρετό τή νε- μου φίλη, που περιμένο νά μου γράφη κι' ή ίδια!) Οίαν Μαγαμιού (και σένα σ' εύχαριστώ πολύ γιά τό έσοπάθωμα! ό- στε τώρα είστε πάντα έκει! τί καλά!) Ταρζάν (έξετέλεσα! έχω στή διάθεση της «Χαρούμενης Συντροφιάς» όρ. 24, 60. ε- εύχαριστώ!) Τραγουδιστήν (δσα δέν έχουν δημοσιευθί, πάντα οι λύσεις είναι δε- κτές, άδιάφορο, άν πέρασε ή προθυμία που γράφεται στο φυλλάδιο) Πιμυαν (τά έλαβα όλα κι' εύχαριστώ πολύ!) Δάνου της Μοναξιάς (μπράβο! σέ συγγαίρω που

πῆρες ἀριστα σ' εὐαίματά καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐσοπᾶθμα· θὰ εἶδες τὴν ἔγκρισιν τοῦ ψευδωνύμου· καὶ τώρα περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς πῶς γρήγορα·) **Βασιλέα τῆς Ἐσθίας** (καὶ οἷα σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐσοπᾶθμα·) **Χοραινὴν τῆς Λέσβου** (καὶ οἷα· ἄργησα νὰ ἐκταλέω, γιὰτι καθυστέρησε ἡ ἐπιταγή·) **Ἐστία**·) **Ἡλιόγερα** (γιὰ τὸ ἐσοπᾶθμα εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ κομμάτι σου βέβαια θὰ εἶδες·) **Κρινάκι** (σὲ συγχάρω γιὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμοὺς σ' εὐχαριστῶ γιὰ ἅλα, καθὼς κι' ὁ κ. Ζ. πῶς διάβασε τὸ γράμμα σου·) **Ζουλέτιαν** (ἂ) καὶ ἄργα, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐσοπᾶθμα καὶ γιὰ ἅλα μοῦ γράφεις·) **Εὐθόμιον Β. Εὐθόμιον** (ἔστεια, ἔχει καλῶς, περιμένω·) **Παρήγορον Ἄγγελον** (παραστικά! ἔστεια καὶ περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψῃς·) **Κοκκινόσκουφην** (Ὁδηγὸν ἔστεια τὸ ψευδώνυμο πῶς θέλεις, πρὸς τὸ παρὸν εἶν' ἐλεύθερο·) **Πειραιωτάκι** (εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὸ νέο ἐσοπᾶθμα πῶς σὲ νὰ μοῦ φίλο ὅτι τὸν περιμένω·) **Κόννον τῆς Βούχιας** (ἔστεια 10 τετράδια·) **Γ. Ρασιδάκιον** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) **Κούλαν Β. Ραζή** (ἔστεια·) **Αιμέφαλον Ἀσπὸν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) **Μίκυ-Μάου**, **Ἀρθίδα**, **Μπουμπουλίαν** κτλ. κτλ.

Εἰς ἑσας ἐπιστολὰς εἶλα μετὰ τὴν 5 Μαρτίου, θάπαντησῶ στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 25ου Διαγωνισμοῦ Ἀσκειῶν. Αἱ λύσεις τοῦ φύλλου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Μαΐου.

- 211. Αἰξίγιφος**
Κόρη χρυσὰ ποῦχει μαλλιά,
Καὶ σὺμφωνῶ γιὰ προίκα,
— Ἀξίζει, δὲν ἀξίζει —
Παίονει τρανὸ φιλόσοφο
Ποῦ λέει τὰ σῦκα σῦκα,
Καὶ πῶς τὸν βασανίζει!
Νέα Ἑλλάς
- 212. Συλλαβόγιφος**
Σύμφωνο μ' ἕνα ἀγρίμι
Ὁ λόγις ἂν κολλήσῃ,
Θὰ βάλῃ στὸ ποτήρι,
Θὰ πῆ καὶ θὰ μεθύσῃ.
Πέτρος Ρινοῦ
- 213. Διπλοῦς ἀναγραμματισμὸς**
Μὲ τέχνη ἀνακατέω καὶ σοφία
Ὁμοσιῶδες μεγάλῃς τὸ στοιχεῖα
Κι' ἀρχαῖο βλέπω ἐμπρὸς μου βασιλεῖα.
Τὰ γράμματα κι' αὐτοῦ μπερδεύω λίγο
Καὶ στέφοντας τὰ μάτια μου ψηλά,
Ἀστερισμὸ λαμπρότατο ξανοίγω.
Περικλοῦς
- 214. Δίνιγμα**
Μετράς; Τὰ βερίσκες τέσσαρα.
Διαβάσεις; λέπει ἕνα ...
Μὰ ποῖός αὐτὰ τὰ γράμματα
Σοῦ τάχει μαγεμένα;
Θεὸς Α. Παπαθεοδώρου
- 215. Δικτυοτόν**
* * * * * = Ἀπέραντος θάλασσα
* * * * * = Συγκριτικόν
* * * * * = Βασιλίσσα τ. Σερβίας
* * * * * = Τὴν διδοὶ ὁ ἰατρός
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια. Ἀθηνᾶς
- 216. Ἐρωτογραφικόν**
1234567 = Ὀμηρικὸς βασιλεὺς
2684 = Ἀδελφόν
811347 = Ἐρωτὸν

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ἐπειδὴ ἔπασε ἡ λίρα, δὲν εἶναι πιά 10 σελίνια, οὔτε 50 γρόσια διατιμῆσεως, ἀλλὰ 60 ΦΡΑΓΚΑ ΓΑΛΛΙΚΑ ἢ ἐτησία, 35 ἢ ἐξαμνη καὶ 20 ἢ τριμνη.
Διὰ τὴν Ἀμερικὴν μένει πάντα ἡ ἴδια: ἐτησία δολλάρια 4, ἐξαμνη 2 καὶ τριμνη 1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

4354	= Ὑγρὸν
542345	= Μήτηρ θεοῦ
624737	= Ἀσθησις
714267	= Ἰχθύς

217-221. Μαγικὸς Σύνδεσμος
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς συμπλεκτικοῦ συνδέσμου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλα τόσαι λέξεις:
ἔλος, ἄσπρος, πῶς, εὖρος, ἄλμα.
Νέλλα

222. Διπλὴ Ἀκροστιχίς
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν εὐώδεις ἄνθος, τὰ δὲ τρίτα δημοικὸν ἦρωα: 1, Μέγας αὐτοκράτορ, 2, Ἀρχαῖος λυρικὸς ποιητής, 3, Φυσικὴ οὐσία εὐώδης, 4, Θαλασσινὸν ὄστρακόδεσμον, 5, Ἀρχαῖος σήτωρ, 6, Ἀρχαία πόλις, 7, Φαεινὸν φυσικὸν φαινόμενον, 8, Μέρος τῆς οὐκίας, 9, Ἀρχαία πόλις.
Ἀρχοντοπούλα

223. Μικτόν φος - σοσι - χλιν
Κυρά-Φροσύνη

224. Γεῖφος	α	α
η η η	κο	κο
	α	α
η η η	ρον	ρον
	α	α
η η η	κο	κο
	α	α

Ἐρνάνης

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
225. Triangle
* * * * * = Empire asiatique
* * * * * = Ville d'Arabie
* * * * * = (Poisson) salé
* * * * * = Prénom
* * * * * = Consonne
Verticalement aussi.
Ρένης Οὐράνης

226. Mixte
e - pr - e - fils
Ἀταλάντη

ΑΥΣΕΒΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Δοκίμασων τοῦ φύλλου I

1. Νάουσιος (νάκη, σός.) — 2. Τόμπος (τό, μι, σός.) — 3. Ἀγθ-Ἐάνθη. — 4. Θρόνος, θρόνος. — 5. ΑΡΚΑΔΙΑ 6. ΚΡΕΣΦΟΝΤΗΣ
Ρ Ι Α Ι (ροφός, ἔρκος, σοφός,
Κ Ι Κ Ε Ρ Ο Ν Φενός, ὄρνειον, νέ-
Δ Ε Ε Ε φος, τροφή, ἦτρον.)
Δ Α Ρ Ε Ι Ο Σ — 7. Ἀνέγων, ἔγγων,
Ι Ο Ο Ι κατέγων. — 8. Μέτωπ
Α Ι Ν Ε Σ Ι Σ ζωφ. (με τροχ' εἰσ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[AB'-167]
Υδόννη, Α. Κυπριόπουλα, Π. Ἡλιοδα-σίλεια, Κ. Φροσύνη, Ἀλίκια, συνήθειά νὰ μὴν ἀπαντᾷσὲν σὲ τετραδιάκια ἔχετε; Μικελίνα, Λυσσάρτο, γιὰτι δὲν στέλνετε τετραδιάκια; Ὁδρανίο Τέξο, ἕνα τετραδιάκι σου θὰ μοῦ ἔφερνε ἐξαιρετικὴ χαρά. Ὅσοι-ες ἔχουν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ στέλουν ἠθοποῖ ἢ τετραδιάκια: Δ/σις (AB'-92).
Γιόλα

[AB'-168]
Πρωτομπαλοντας στὴν κίνησιν τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ τὸν διαπλάσοκομον. Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά καὶ ἀλληλογραφῶ μὲ δλους-ες, ἡλικίας ἄνω τῶν 14 ἐτῶν γράφετε: Κλεοδούλου Μπέμπη, Κολλεῖον Ἀθηνῶν, Ψυχικό, διὰ:
Ἀειδέα

[AB'-169]
Ὁ Εὐνοϊστας Ἀπάχης κατεβαίνει στὸ δημοψήφισμα μὲ τὸ ποιητικώτατο ψευδώνυμό του: ΧΡΥΣΟΒΕΙΡΟ!

[AB'-170]
Δεχόμενος τὰ καλλιτεχνικὰ σας γούστα φηφισατε τὸ ποιητικώτερον τῶν ψευδωνύμων:
Τραγοῦδι τῆς Φλορέας (Ἀρλίτα).

[AB'-171]
«Βάτραχοι» ἀκόμα περιμένω βραβεῖον! Ἐπενθυμῶ Δ/σι: Ἀλλου, ὁδὸς Φωτίου, Μαρθεῖ, διὰ:
Κυλλόμενα

[AB'-172]
Νυφοῖα τ' Ὁδρανῶ, χωρὶς Φτερά, Πλανόδιε Τραβοδοῦρε, σὰς φηφισα. Ἐνα γράμμα σου, Κυρά τῆς Θάλασσης, θάταν ἂν τῆς ὁμορφότερας ἀναμνήσεως μου. Νὰ περιμένω; Δ/σις: Ἐπιταγήσου 12, Μυτιλήνη, διὰ:
Τριτίνα

[AB'-173]
Εἶναι ἀλήθεια, Μῆρο τῆς Ἄνδρου, ὅτι ὁ κ. Μῆρ. παραργεῖ ἀλλ' ἂς ἔχη χάρι ἀφοῦ σὰς ἐνέπνευσε τὸ ὄρατο κομμάτι σας. Περαιστικά γιὰ τὸ τελευταῖο ἀτύχημά σας.
«Ο κ. Δ.»

[AB'-174]
Θέμις. Βασιστότης Νόμφη, σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τετραδιάκια, λογομνήσαστε ὅμως νὰ σημειώσαστε διαύθουση.
Κάποιος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879 - 1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ἐπάρχον ἄκομη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, καχυδρομικῶς δὲ ἀποστέλλόμενος δρχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ δρχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894-1931), ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 38 ἐν ὅλῳ. Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894-1928 τιμῶνται ἕκαστος ἀρσφατος δρχ. 80 καὶ ραμμένους δρχ. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930 καὶ 1931 τιμῶνται ἕκαστος ἀρσφατος δρχ. 110 καὶ ραμμένους δρχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἑνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δρχ. 5 ὁ ἀρσφατος καὶ δρχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δρχ. 23 εἴτε ἀρσφατος εἴτε ραμμένος.